

יומן
המכלחמה
של גורד זל

משירי
של
גורד זל

ש"י אהבה / נא ישרי

הש"י אחרי אי מקום
לבי כה נכסד בקרב
למה זה כל השבוע
אל"ק נכסד נכסי

הרבה נחמתי כה פנסי
הרבה כה הפנסי מאל
אך מקום לא הנחסי
כלל באה ובה ע

ימים וליאות בדד בעמלות
הוא אחי כק בק
עיון יוקדות שפתי לוחשת
לבי כולו שלק.

פואמה צרמאטיק מחזיקים מאת "אחז משוכר".
לא ל הפרטים בה מתארים לאמת-אך בלופים הם אתה את.

מעשה מדני מאת גור יערי

ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי
ואחריו בא גם יום השישי
ובמתיחות בקרב המדינאים גילה
והחבר פומה נרפס למהרה
מה יהיה אם חס וחלילה
לא יבצע את התוצאה שזר היליה
ויבקש מאת גליה הישראלית
להשאיר את המוטל עובד
עצ השעה שתיים לאחר חצות
שזר ויוצאה התוצאה
אך לא נסמיע הצבר
וגם היל השישי עבר

כי נחמתי הצברה
למקופה של עשרים וארבע שנה
ול המדינאים האמאניים
ממש יושבים על גחלים
לשא נזקקו ל היליה שזר
בחזרו של אנני הקטן והצר
כגלים מלוחים דחית ישרו
כי את איך סבסס לישמו קווי.
ולבסוף נצחה הצבר
כיום אמר כי עבר

ולבסוף הגיעה השעה הידובה
במוצאי שבת עם חשכה
והיה הבטחון עצום וגדול
כי היליה התבררה גיפול
וגם הפעם הישראלית נגנה
להשאיר עובדת את המכונה
עצ אשר יחלט על מדניה
ויחגלו אליה בצהלה ורינה.

ואחזרו של אנכי הקה נאסף
להקטיל אל הקול הנכסד
והיה השקט נולד ונצול
עד כי "שעה רחש סיבה את גיפול
ולו הרצ אלזם את פיו לפתול
כי אז בולזאי רצחולו רצול
ויהי הקה ערול ורד
איש על ראש רעהו ישב
ל סאבי המשך נאספו של
למן צבי ועד אברהם.
כולם ילבו להקטיל אל הקול
ולשמח כאלו הכרזה גיפול
ואמלזאי שבר עד חצל
כעצת השל בא האל
בליק סכסס הולול על מצילה
ומגולו אלה בשמחה וחינה
נולו כנוליס רבים מאלו
לכבול המצילה הלצל
ולמחרת בקולר בלמצל שנתו
הולול אליהו אל פתו
כי כזה ללצל חרה החולה
וגמולו למול סוד עולה
ויקרא שמה "מצילה".
ולמחרת בא אלז הילזים ואלה
"נולצה מצילה ופיל ברה כרה".
ובליה ראשון היתה מסיבה ערולה
אך לא אספר עליה מאלוה
כי אלן אז סיכור הי"ח
ולא אצבור כלום כי חרה שתי
יבצל עם משה המצילה
ועכשיו הבה נעבור אל הרינה.

על המעטפה כתוב

יומן מלחמה

לקרוא רק שנה אחרי

שאני אהיה גמור

לשובתו הפרטית של כל מי שיקרא בכל אופן זוהי דעתי
עכשיו יש לי עוד משהו לקרוא היקר נא לא לעשות עלי טענות וצריחות
ויללות אם יקרה לי משהו כי לי זה בודאי לא משנה, ורק חבל על הקהל
הנכבד שיהיה נוכח, ואני מקווה שלא תבישו לי את הפירמה ואת העצבים
המפורסמים שלי (זה יותר מדי התולי בכדי להיות רציני אבל מעליש ככה
זה.)

פתקת-לואי ליומן

יום שבת 2/10/48

זהו יומן המלחמה שלי, הוא התחיל בצורת מכתב בהמשכים לאיזה בחורה ואח"כ הוא נמשך בצורת יומן, אני מקוה שלא יהיה צורך לאחרים מלבדי לקרוא בו אבל בכל אופן לשובתו הפרטית של הקורא היא הכתובת שעל המעטפה וגם לי העסק הוא לא יהיה כ"כ נעים אם יקראו אותו מהר זה בערך הכל ובקוה שיהיה טוב

גור

נ.ב. בעצם כל העסק זה שטות אבל מעליש מוטב להיות בטוח בכפלים מאשר להתחרבן.

יום שבת 24/7/48

שלום

עכשיו אני ממשיך את יומן המלחמה שלי, שזה בעצם יומן ההפוגה או השלום, כי כעת יש אצלינו שקט יחסי, כלומר שלא יורים יותר מכמה מאות כדורים ביום, לא מפגיזים אותנו, והעיקר המפקדים לא נותנים לנו לירות ולעשות שמח. זאת ההרגשה הכי רעה בעולם לחזור מחופש, וביחוד כשיודעים שהוא יכול היה להיות הרבה יותר טוב אבל מעליש, מה שעבר מת וחופש חדש לא אקבל כל כך מהר. אותנו דפקו קשות מיד כשחזרנו מהחופש הוציאו אותנו למשל מחורבן, ומחר אנחנו יוצאים לאיזה מחנה מסונף לאימונים. חשבנו שנעבור לצבא ממש ובסוף יצא שעושים מאתנו גדוד של חי"מ וזה יהיה קבר שאי אפשר לצאת ממנו. לי יש אמנם תקווה שמישהו יארגן לי העברה למקום מצוין, אבל אני מפחד שהסוף יהיה כמו יתר התקוות שלי.

אני ראיתי בתיא שאת עסוקה אלף וחוף מזה מעניין לך ואין לך זמן לכתוב, יש לך הרבה יותר כתובות אליהם מאשר לי, אבל בכל אופן דחילכ תכתבי יותר. אם אקבל העברה אהיה אצלך בסביבה ויהיה לי הרבה זמן פנוי, כך שנוכל להתראות הרבה אם יהיה לך חשק וזמן. עכשיו עשיתי הפסקה בשביל להרכיב לתימני אחד מסונף שתמיד עושה אתי קונצים עכשיו חיסלתי אותו האם לתמיד אבל זה עלה לי ברבע העור של האגרוף שלי שהתקלף מפני שנתתי מכה אחת בשעות לקיר, אבל מילא זה היה טוב. עכשיו כואבת לי היד ואני לא יכול לכתוב יותר להתראות בכתב מחר.

יום ראשון 25/7 היום אני עובד כמו חמור מהבוקר בחמש. אנחנו עובדים היום דירה ומעבירים את כל הפלוגה על ציודה ונשקה וזה לא כל כך פשוט. אני היחידי שמתמצא בענייני הנשק והתחמושת של המחלקה שלנו בתור אחראי למקלעים וזנב מפקד כך שיש לי כאב ראש גדול ובורא אבל עכשיו זה כבר כמעט נגמר. ע"ד מעט אנחנו שש נוסעים ולי יש מצברות זיפס כי אני מפחד שאנחנו יוצאים מבוצ אחד לבוצ לא פחות רע. בכלל אני מצוורח קשות בימים האחרונים השד יודע למה. אני חושב שזה תוצאה של הכל ביחד הנסיעה והבלבול ראש וזה שהייתי צריך לחזור מהחפץ ובכלל צרות. יש לי עוד תקווה אחת וחצי ואם אתחרבן אז יהיה

רע מאד, האחת זה להסתלק מפה בכלל, והחצי זה לעבור למסייעת של הגדוד שזה אמנם לא הכי טוב בעולם אבל זה יותר טוב מכלום. בכל אופן צריך לקוות שיהיה טוב. מקוה שנתראה בקרוב לזמן יותר ארוך מאשר בפעם האחרונה. זה בערך הכל בשביל היום להתראות בקרוב בע"פ.

יום שלישי 27/7 את הכתבה הזאת אני כותב בעשרה רגעים חופש שיש לי לפני מפקד הבקר. שלשם בערב עברנו למחנה ע"י עיר היהלום, וזאת הפעם הראשונה שאני בקמפ רוצים לרכב עלינו אבל לעת עתה אנחנו מסדרים אותם. היום אני חושב נתחיל באימונים. אתמול קיבלתי מסך מכתב קיבלתי אותו כשכבר הייתי על האוטו בשביל לנסוע. הייתי מבסוט חזק שהמכתב הגיע, הוא גם בא די מהר בעשרה ימים בערך. אתמול היה פה איזה אינצידנט ולקחו אותנו לתגבורת. אני עוד לא בספקתי אפילו לדפוק קצת לפני שזה נגמר. אני חושב שאני אהיה פה מיכ רשמי עם שני סרטים והרבה כאב ראש. אני מקוה בכל אופן שאצליח לבוח את העשרה ימים שיש לי להיות פה. עכשיו נצטרך להיות עשרה ימים במשלטים ועשרה בקמפ. יכול להיות שבשבוע הבא יהיה לנו חופש. בהתחלה הייתי מצוברח בורא מכל הקמפ אבל כשמתחילים להתרגל לזה אז זה לא כל כך בורא בכל אופן אני מקוה שאסתלק מפה. פה יש קולנוע כל יום שני ויש קנסיין ובכלל המחנה הוא לא רע ומסודר די יפה, גרים פה באהלים אבל זה לאמרי לא רע. זה בערך הכל בשביל היום חוץ מזה אכתוב לך מכתב אם יהיה זמן תכתבי לי הרבה ולהתראות

יום רביעי 28/7 עכשיו שלחתי לך מכתב ואני מקוה שתקבלי אותו בקרוב, בזמן שאקבל תשובה אשלח לך את המסך יומן המלחמה שלי, ודחילכ תשמרי אותו עד סוף המלחמה כי אז ארצה מאד בודאי לקרוא אותו עוד פעם, אם אגיע עד אז, דבר שאני מפחד שיקרה, כי יש לי מזל של גוי. אצלינו פה התחילו לדפוק אותנו עם ת"ס ועוד פעם ת"ס וזה זיפט גדול, ביחוד בשבילי כי אני שונא את זה עד מות. יש לנו מי"פ זיפט שאוהב לדפוק אימונים אף על פי שבקו איננו נחשב לבין הגיבורים הגדולים ואומרים עליו שהוא איננו מחבב פגזים יותר קרובים מאשר חמשה ק"מ. המי"מ שלי הוא בחור מצוין והוא עושה צחוק מכל העסק והוא צודק, למה לנו לעשות עשרה ימים ת"ס בשביל לשבת אח"כ שבועות במשלטים, אילו לפחות

היו נותנים אימיני נשק הגונים. אתמול היה לנו מפקד ומסיבה לכבוד המדינה, בילבלו לנו את המח כל היום שמענו נאומים משעממים ותכנית מחורבנת ואכלנו קדחת וזה בערך הכל. אני חי בתקוה לצאת מפה בקרוב, וחוזר מזה אני מקוה לקבל משכורת וחופש בשבוע הבא, אבל כנראה שכל התקוות יתבדו. אני חושב שבסוף אעשה פה איזה סקנדל וארביץ מכת למישהו אז יאסרו אותי או יזרקו אותי, אם כך ואם כך אעשה חיים כי המאסר אצלינו זה חופש, יושבים במחנה כי אין בית סוהר ולא עושים כלום. יש לי עוד תקוה אחת והיא ללכת לאיזה קורס הגון אבל גם מזה בטח לא יצא כלום כך שהמצב הוא מיואש למדי או יותר מדי בכל אופן צריך לקוות שיהיה טוב, זה אוכל אותי החיים המסובף הזה אני מקוה שזה יגמר בקרוב, ולא יהיה רע.

יום חמישי 29/7 עכשיו יש הפסקה לפני מפקד הבוקר ויש לי זמן. את ההמשך אני כותב אחרי שעתים כי בבוקר נגמר לי הדיו ועכשיו יש לנו הפסקת אימונים ויש פנאי. אין במציאות דיו בכל המחנה חוץ מאשר במסדר ולשם סכנה ללכת כי יש לנו רסיפ אצ"לניק שעושה צרות, ולכן אני כותב בעפרון. המדריכים שלנו עוד יותר עצלים מאתנו. נתן לנו בקושי שעה ת"ס חמוש ואח"כ שלח אותנו למנוחה ובטח לא נעשה כלום עד הצהרים. אני כבר התרגלתי לתרגלים ואני עושה אותם כמה שאפשר יותר בקלות ולא עיבד קשה. בעצם אני כבר יודע את כל זה לא פחות טוב מהמדריכים אבל מעליש אתמול הלכתי לקולנוע והציג הסרט גשר ויטרלו זה סרט טוב ומצא חן בעיני אף על פי שפעם לא אהבתי סרטים מסוג זה. הערב תהיה אצלינו אולי הלהקה הצבאית ונראה מה זה. אני מתכוון בימים הקרובים לעשות הסתלקות לת"א לחפש אותך שם, זה לגמרי לא קשה, אפשר אפילו לצאת דרך השער אבל יותר קרוב זה דרך הגדר. זה עשרה רגעי הליכה עד הכביש ומסם שלש רבעי שעה לת"א להתראות בקרוב.

יום שישי 30/7 עכשיו הפסקת צהרים ויש קצת זמן לנוח ולכתוב משהו. הולכים ורוכבים עלינו קשה יותר מיום ליום אבל מעליש אני החלטתי לא להשתמש ולעשות קונצים כי אני רוצה להתרגל לזה כי אם אעבור ליחידה הגונה אהיה מוכרח לעבדן קשה בלי קונצים. אתמול בערב היתה אצלינו הלהקה הצבאית

והיתה תכנית לגמרי לא רעה צחקנו הרבה וזה העיקר. אולי הערב או מחר אצליח להסתלק קצת לתל-אביב ואני מקוה שנפגש שם אבל זה לא כ"כ פשוט להסתלק בלי צרות ולקבל הפסקת חפשי או להפסיד חצי משכורת אין לי חשק חוץ מזה אינני רוצה להפסיד את המטות שיש לנו היום אחה"צ. אנחנו למדנו את כל תורת הרובה ביומים מהר למדי לא? אני כבר נכנסתי פה למסלול של המחנה וזה לגמרי לא קשה לכל צרה מתרגלים, לא? עכשיו מצאתי נושא על מה לכתוב כי התחבשתי בבעיה זאת כמעט חמשה רגעים. יש לי שכן שהוא הזמר הפלוגתי שלנו והוא התחיל לשיר משהו וידבר זה

אני כה בעמדה שוכב לי	בקרב נפל פה חברינו
מנגד האויב בכפר	אך אנו בדרכי נצעד
כולי צריך(דרוך) ביד הכלי	דמו ייקומו כדורינו
ולך כתב מכתב קצר	היי שלום היום כבר רד

יש לזה עוד בית אחת אשר אינני יודע אותו זה שיר לא רע ודי נכון ביחוד הבית הראשון כשרבצתי בעמדות בזכרתי בו הרבה רציתי לכתוב לך פעם מגילה שלמה אבל זה לא יצא לפועל מעליש (מה דעתך הסתגעתי לגמרי או לא, כבר נהייתי כתבן מקצועי) להתראות בקרוב קרוב.

יום שבת 31/7 מה דעתך על ההרצאה האידיאולוגית שכתבתי לך אתמול, מילא

זה עלול לקרות לי לפעמים, מעליש?

עכשיו הפסקת צהרים והיום מתאמנים כרגיל, הם רימו אותנו הנבלות הבטיחו

חצי יום אימון ואח"כ נהיה חפשיים עד למחר במוקד ואז הייתי בא לתל-אביב אבל מילא, גם אני סידרתי אותם, ברחתי עם עוד חבר לנתניה לחפש הרפתקאות. החבר הזה שלי היה מלח שלש שנים והוא ניסה ללמד אותי איך להדבק אל בחורה ברחוב אבל אני כנראה מחוסר ~~פחד~~ כשרון לזה כך שהתחרבנו כהוגן. החבר הזה שלי הוא בן 19 ונראה כמו ילדון היום הוא בורח לת"א ומיום שבאנו הנה ~~שש~~ עיד לא התאמן אפילו שעה ובכלל הוא פרחח גדול מאד. אנחנו מתאמנים בכל מיני ספורט שכבר טחנתי אותם עשרים פעם אבל מעליש חוץ מזה עושים תסיח וזה די יפה, טחנתי מספיק בשביל היום להתראות בקרוב כי השבוע צריך להיות לנו חופש

אבל אני מפחד שיסדרו איתנו כי המפקדים כבר לוקחים חופש ואני חושד שיוציאו אותנו ל 10 ימים לקקין בלי חופש זאת נכזות איומה ואני עוד מקוה לסדר אותם איך שהוא.

יום ראשון 4/8

שלום ילדונת

היום סידרו אותי כמו שעוד לא סודרתי אף פעם. הייתי צריך לצאת ל 48 שעות חופש וכבר היה לי הפאס ביד ופתאם באה פקודה לבטל את החופשות והחזירו אותנו שנים הצליחו להסתלק והשאר נשארו, זה חרבון איום ונורא, בגלל זה אני גם מתחיל מחדש כי את הדפים הישנים תלשתי כדי לשלוח לך אותם כשאהיה בתל-אביב. קיויתי שאצליח גם לנסוע ליום אחד לבקר את נוח ים, יש לי די חשק לזה. בכל אופן אולי אסע מחר. היום אחה"צ יש לנו חצי יום חופש ואולי בסע גם להתרחץ בים בנתניה וזה לגמרי לא רע בערב יש גם קולנוע אבל זה לא מפצה אותי על החרבון. בעצם אני די מבסוט מהמחנה זה בריא מאד בשבילי מכל הבחינות לחיות קצת באופן מסודר לישון שש שבע שעות בלילה על מזרון ולא על הארץ ולאכול בזמן ובכלל לחיות בסדר, במסך החדשים האחרונים שאני בצבא לא הייתי כמו בן אדם חוץ מאשר בימי החפש שהיו לי, חמשה או ששה ביחד ואני מרגיש את זה היטב. להתראות בקרוב קרוב ושלום לעת עתה.

יום רביעי 4/8 מאז שכתבתי פעם אחרונה התגלגלתי בהמון מקומות וגם עשיתי קצת חיים ביום שישי הייתי בנתניה, ביום ראשון לא יצאתי לחפש ביום ראשון אחה"צ נסענו לנתניה לים ובילינו לא רע, חזרנו למחנה לאכול ונסענו להצגה עד אחת בלילה. ביום אני הסתלקתי מתסיח מצאתי קצין אחד ודיברתי אתו ותוך רבע שעה נסעתי לקורס. הקורס הוא די טוב ואני די מבסוט ממנו, עובדים די קשה אבל מעליש. אני מבסוט מאד כי התרגלתי לשני הדברים שפחדתי מהם ביותר בחיי הצבא והם בולשיט וריצת בוקר. אל הבולשיט התרגלתי בלי קושי. עכשיו נדמה לי שהביאו לנו בגדים ואספקה וצריך לתת פול ספיד ללכת לראות מה העניינים.

יום חמישי 5/8 עכשיו הפסקת צהרים וזה הזמן הכי טוב בשבועל לכתוב כולם ישנים ויש שקט וחץ מזה זאת השעה החפשית ביממה שאני חפשי כי אנחנו עסוקים כל הזמן. אתמול בערב היינו צריכים לצאת באמצע הלילה ועד אז הסתלקתי לנתניה, ובדרך חזרה רצתי בתור ספורט יותר מקיים. בסוף לא יצאנו והצלחתי לישון, אבל הערב יסדרי אותנו בשביל יומים, עובדים פה קשה למדי אע"פ שלעת עתה יותר מהחצי זה תיאוריה אבל בסוף תבוא גם הפרקטיקה ואז ירכבו עלינו קשות. גם עכשיו כמעט החצי של הזמן זה עבודה בחוץ. אני לומד פה הרבה דברים חדשים וחץ מזה יש לי גם רצון ללמוד, לעת עתה זה הולך לי בקלות. בעצם אין לי בזמן האחרון מה לכתוב כי על הלימודים לא מעניין לכתוב וחץ מהם אז כל יום דומה לשני והכל אותו דבר מעליש ככה זה עוד יהיה טוב

יום שישי 6/8 אתמול היה אצלינו נשף גדול לסיום של קורס אחד, ובדיוק היינו צריכים לצאת בלילה וזה שוה הסדורים, כי היה שם הרבה מה לאכול. מצאתי שם אחד בן דוד שלי שהוא קצין והוא כנראה עובר לקומנדו והבטיח לסחוב גם אותי אם יוכל, אבל אני לא סומך על זה הרבה. הביאו לנשף בריגדה שלמה של בחורות, ואנחנו הפרענו להרבה זוגות צעירים שיצאו לטיל בלילה ובדיוק נתקענו לשם בזמן האימון. היום עשיתי מסווח פעם שניה ויריתי די טוב, אמנם מישהו עזר לי בכדור אחד אבל אני מקוה שהפגיעות הטובות היו שלי ולא של העוזר, יריה זה כנראה ענין של אימון ואני מתקדם לא רע במשך הזמן האחרון. חוץ מזה למדנו כל הבוקר ואני מתקדם טוב מאד בלימודים, זה הולך לי בקלות מאד. כנראה שפפ שפפ שפפ לי חשק אני יכול ללמוד, אבל אף פעם לא היה לי חשק עד היום. זה בטח משעמם קשות לקרוא את כל הסטויות שאני כותב על כל מיני לימודים משונים, אבל מעליש משהו אחר לכתוב עליו אין, קודם היה הכל מלא משלטים ויריות ועכשיו זה לימודים ולימודים. אני מקוה שמחר בערב יתנו לנו אפשר דיוטי (after duty) ואז אולי נצליח להתראות לעת עתה שלום, ולהתראות, בקרוב או ברחוק.

יום שלישי 6/8 אני כבר לא כתבתי מזמן פשוט מפני שלא היה לי רגע פנאי מעליש עכשיו אני ממלא את החסרון. שלשום היינו עסוקים קשות ואתמול נסענו

לשיול לימוד ולמדתי הרבה דברים מענינים למדי ובכלל זה היה שמח, רק שחצי החברה חזרו עם בטן חולה אני ניצלתי מזה איך שהוא. ביום שבת היה לנו קצת חופש ובסעתי לתל אביב, היה לי מזל עצום שסעט בנסיעות, אבל לא מצאתי אותך בבית, מעליש אני מקוה שנתראה בשבת הבאה, כי חופש כנראה לא יהיה כל כך מהר, ובמקרה הכי טוב יהיה קצת חופש בשבת. בחיי שאני התחלתי להבין את החיילים האנלים, שהיו אותהבים ילדים קטנים וכלבים ושורקים אחרי כל שמלה עוברת, אף על פי שאנחנו הרבה יותר קרובים לבית מאשר הם אנחנו לא שונים בהרבה. יש לנו פה למשל כלב של אחד המדריכים אז כל הפלוגה התאהבה בו, ופעם הובאה אצלינו איזה תינוקת בת של ש, בת של מישהו, אז תיכף נדבקו אליה חמישים חיילים, ואת השריקות אחרי הכנות בטח כבר הרגשת על עורך, או יותר גכון על אזניך. בדרך כלל העבודה היא לא קשה זה יותר מאמץ רוחני מאשר גופני, וזה קצת קשה עכשיו לשבת ללמוד אחרי בטלה כל כך ארוכה אבל מתרגלים גם לזה. עכשיו הפסקת הבוקר של היום נגמרת ואני נאלץ לסיים מקוה שנתראה בקרוב.

יום רביעי 11/8 עכשיו הפסקת צהרים ואני כבר גמרתי לאכול, אם אפשר לקרוא אוכל לזבל הזה שנותנים לנו כאן לאכול. אצלינו שליש האנשים שוכבים חולים או מסתובבים עם כאב בטן בגלל האוכל המחורבן. אני לעת עתה יצאתי מזה שלם, אבל גם לי כואבת הבטן. המחנה פה מסודר ויפה אבל האוכל זיפס. אתמול היתה פה מסיבה גדולה אבל אני לא הלכתי לא היה לי כיף ובמקום זה הלכתי לסרט בלשי בקולנוע. בכלל המצב רוח הוא די חלש ביחוד כשאני מסתובב פה לבד בערב כשיש חצי שעה זמן. אמנם יש פה קנשין וישנם החברה מהקורס אבל בכל אופן זה לא הכל ויש לנו פה גם חדר תרבות גדול ויפה ואני רובץ גם שם. בכלל יש לי מזל, נתקעתי בקורס עם מדריכים טובים אחד אחד כולם בחורים טובים ולא עושים צרות. בכלל הקורס שלנו נחשב לקורס בכי טוב. חוץ מזה המדריכים יהיו גם מפקדים שלנו בעתיד הקרוב כך שחיייהם יהיו תלויים בנו כמו שהחיים שלנו יהיו תלויים בהם, ובכלל במקצוע שלנו כל היחידה צריכה להיות חברה אחת שכל אחד מכיר את השני עד לסוף אחרת זה לא הולך. זה מספיק פילוס'פיה בשביל היום כי אני עוד צריך להספיק לבקורות את הרובה

לפני שתיגמר ההפסקה.

13/8 יום שישי. עכשיו הפסקת צהרים ויש זמן לכתוב אף על פי שהרבה מה לכתוב אין כי כאן קורים הרבה פחות מקרים מאשר במשלטים, וגם יש פחות חשק לכתוב כי אני כותב מספיק גם בלי זה. הערב יש הצגה של המטאטא וכנראה שכולנו נלך לראות. מחר נקבל חופש מהבוקר או מהצהרים עד חצות כך שאני מקווה שהפעם יהיה לי מזל ואצליח לדוג אותך שם, אינשאלה. אצמול הלכנו לטיול קטן בכרמל והיה לא רע ~~לשפושלהגיד~~ את האמת. כבר שכחתי איך ללכת וזה רע מאד לעת עתה אנחנו מתעסקים בתיאוריה ביחוד, אבל באמצע השבוע הבא נצא לשבוע של עבודה בשתיים עשרה בלילה. היום עברתי דירה ואני קצת מזופת קצת בגלל מעבר הדירה וקצת בגלל זה שחזרתי מחופש שאלה הן שתי סיבות מספיקות בהחלט כי כשעוברים דירה תמיד מסדרים אותנו קשות. כשבאתי הנה עבדתי קשה וסידרתי לי יופי של מקום. החברה צחקו ממני אבל עכשיו אני צוחק מהם, יש לי אפילו מיטה שעשויה מדלת ואצטבא של זכוכית. כעת מתחילים להכתיב ואני מוכרח להפסיק לכתוב

יום שני 16/8 אתמול היתה הרצאה מוכפתבת רק שלא הספקתי לגמור לכתוב וההמשך בא עכשיו. עכשיו צהרים ויש קצת זמן. היה לי עובש לבנות את החצר מפני שאחרתי למסדר בוקר בגלל זה שהייתי יותר מדי צדיק ולא הסתלקתי. עכשיו כבר גמרתי את זה ומחר אני כבר אדע איך להסתדר טוב. היתה לנו ריצת בוקר של שני ק"מ כמעט על ההרים עם רובים. זה היה קשה מאד אבל הלך לי יופי ואני מבסוט מזה שלמדתי לרוץ. היום הלכנו לעשות ציור ועלינו על יופי של מקום שרואים ממנו את כל החוף מנוה ים עד נתניה ובכלל זה שם יופי. בכלל פה סביבה יפה רק שהרים אני לא מסוגל לסבול יותר אני אוהב רק את הים והשפלה. ארוחת הצהרים שלנו עוד לא הגיעה יבנתיים אנחנו מתבטלים. אני כבר חי בתקווה שהקורס יסתיים בעוד כמה ימים ואז אני מקווה שיהיה טוב, אינשאללה. חוץ מזה יהיו הרבה נושאים מעניינים לכתוב אם יהיה מי שיכתוב. עכשיו אני צריך להפסיק כדי לתקן את הגרבים שלי ולכן להתראות בקרוב.

יום שלישי 17/8 עכשיו הפסקת צהרים וכולם ישנים. אני גר עם בחורים מירושלים האוהבים נורא לצעוק ולהתריח ולא נותנים לישון וזה רע מאד, אבל מעליש עוד מעט נגמור עם זה, אמנם גם אחר כך אצטרך לעבוד אתם אבל אני מקוה שאצליח לסדר אותם איך שהוא. פה בקורס משפטים אותנו קשות מאד אבל עוד כמה ימים אני מקוה שזה יגמר ואז אינשאלה יהיה טוב. אני כל הזמן חי בתקוה לגמר השפשוף ולחופש הגון ולא אהיה שבור לגמרי כי כל הצירים והעצמות שיש לי בגוף כבר כואבים וחץ מזה אני תמיד מת לישון. עכשיו בא האוסו עם האוכל וכולם רצים לעמוד בתור אבל לי יש זמן. עכשיו קראתי את כל הארכיון שלי ואת כל יומן המלחמה, יש שם די הרבה שטויות אבל בכל אופן זה מעניין בתנאים אחרים ודאי שלא הייתי כותב משהו כזה אבל עכשיו התנאים הם כאלה שאני משהיק כל מיני שטויות, מעליש. בכל אופן ~~אני~~ משעסע אותי לפעמים למדי לקרוא את מה שכתבתי ולפעמים זה גם מצחיק ונראה אידיוטי. הזמן עובר מהר ואני מקוה שזה כבר יגמר כי זה כבר נמאס לע מעליש. אולי אחיכ תבוא עבודה מענינת באמת, אבל גם כל דבר מענין נהפך למאוס כשהוא הופך לסיגרה. התפלספתי מספיק עכשיו אני צריך ללכת לאכול. להתראות בקרוב קרוב.

יום רביעי 18/8 שלום ילדונת. עכשיו יש לי שיעור בציור ואני כבר גמרתי את הציור ומכיון שהבלוק נמצא בתוך תיק הציורים שלע אז אני כותב. מוציאים פה את נשמתנו עם ציורים ותרסימים אף על פי שזה בעצם הבראה לעומת שאר האימונים, כל יום שנחנו מרביצים שנים שלשה ציורים. אתמול בערב היה לנו מסע אזימוטים ושכנו בשלש ובבקר הקימו אותנו בשבע ועשינו צעקה נוראה אז נתנו עוד שתיים לישון. בצהרים הייתי הרוג מעייפות וחולה עם בטן כואבת ואיזה מאות קוצים בגוף ונמאס לי הקורס וכל העולם ביחוד אחרי שנודע לי שנגמור רק כיום רביעי הבא, אבל עכשיו הבריאנו גם הבטן וגם הרוח, והכל נראה יותר טוב. מעליש השבוע הזה יעבור איך שהוא אמנם ישפשו אותנו עד מות אבל אני מקוה לעבור את זה בחיים ועוד להגיע בשלום לחופש שלנו. בתוך השבוע יהיו לנו יומים מסע וזה כבר טוב ובסוף תמיה מסיבה שמנה, אנחנו כבר מחפשים מקורות לסחוב כסף שיהיה הרבה מה לאכול. נקבל גם סמל יפה וסרטים. עכשיו

המדריך צועק "ללכת הביתה" ואני מוכרח להפסיק לעת עתה המסך אולי יבוא אחי"כ

יום חמישי 19/8 עכשיו היתה לנו איזה הרצאה נכבדה אבל יש לנו הפסקה ככה שיש זמן לכתוב. אתמול בלילה עשינו מסע לילה גדול ואני הובלתי חולים של שלשה לדרך של 10 ק"מ בהרים בלי מצפן ומפה ורק לפי הכוכבים והגענו יופי, רק שהיה לי נודניק אחד בחוליה שעשה צרות אבל בסוף הוא שתק. אחי"כ התגנבנו לתוך נקודה אחת והיה ירח ככה שהיה קשה מאד אבל זה הלך יופי, אחי"כ חזרנו דרך של שבעה ק"מ והיה ירח מלא ושרנו ועשינו בייף ועשינו את כל הדרך בשעה שזה ספיד עצום גם בשביל הליכה ביום וזה שיא בשביל לילה. הלכנו לישון בארבע וקמתי באחת עשרה וזה בכלל לא רע לעבוד בלילה ולישון ביום. יש עוד ששה ימים ללמוד ואח"כ נשמור אינשאלה. עכשיו אני די מבטוש מכל העסק רק שכואבת לי הבטן. בסוף תהיה לנו מסיבה שמנה שכנראה תעמוד על הגובה ואני מקוה שאצליח לסחוב גם אותך. בשבת יהיה כנראה חצי יום חופש ואני רוצה לנסוע לנוה ים זה רק כמה ק"מ מרחק מפה. עכשיו אני מוכרח להפסיק כי החברה עושים תזמורת ג'ז ואני מוכרח להשתתף, בכלל אנחנו עושים כשרק אפשר להתראות בקרוב להרבה זמן.

יום שישי 20/8 עכשיו ישנה הפסקת צהרים ועוד מעט הולכים לאכול. אתמול בלילה הלכנו עוד פעם לסייל אבל שבנו מוקדם בשתיים וחצי בערך. אתמול רצתי כמו משוגע וסחבתי אחרי את החברה עד שהם נשארו עם הלשון בחוץ. הלכתי עם חברה של בשלזנים וכחנים, כל הדרך הם הזדנבו אחרי כמו כלבים וכל הדרך התוכחו שצריך ללכת בדרך אחרת. בדרך חזרה עזבתי אותם והלכתי חמשה ק"מ לבד ובאתי חצי שעה לפניהם. החברה האלה הם חברי הכשרה נודניקים ממדרגה עליונה מתוכחים כל היום ועושים צרות ולא נותנים לישון. לצערי אני אתם בכתה בקורס וגם כשנגמור אהיה אתם ביחד וזה אסון כי הם איומים. עכשיו הם יושבים פה וצועקים ולא נותנים לחיות. זה תענוג ללכת בלילה ולישון ביום. אצלינו זה כמו בית הבראה. קמים ב 10 או 11 עושים מקלחת או ~~למים~~ מסתובבים שומעים הרצאה אחי"כ מסתובבים ולומדים ארבע שעות אחה"צ ובערב יוצאים בשמונה וחצי ושבבים בין

שתים לארבע. זה נראה בית הבראה לא רע אבל למעשה זה שפשוף איום. היום לקחו את מפקד הקורס שלנו ואת המדריך הראשי לאיזה קורס, ככה שנשארנו בלי מפקדים ואולי בגלל זה נגמור יותר מהר, הלואי. מחר אולי יהיה חופש אחה"צ אולי, ואז אסע לבוה ים. ביום רביעי יש לנו מסיבה גדולה ואם יהיה אושר לתל-אביב אז נביא גם אותך להנה אם זה יהיה משתלם לבוא. עכשיו הצעקות הגיעו פה לשיא ואני מפסיק ובורח.

יום שבת 21/8 היום דפקו איתנו נורא הבטיחו לתת אפסר דיוטי לאחח"צ ולא נתנו אני קיויתי לנסוע לבוה ים וזה לא הולך. אבל אולי אצליח עוד ללכת כי אנחנו ע"שים שם סיור בסביבה ואני אנסה לברוח. הלילה עשינו הבראה הלכנו לסיור מוקדם בערב ושכנו לפני שתיים עשרה וישנו עד שמונה וחצי וחוק מזה הלכנו בסך הכל איזה עשרה ק"מ והכל על כביש ככה שזה שיא ההבראות. בדרך החברה העמידו מכוניות ועשו חקירות אצל הנהגים ובכלל השתוללו וירו באויר ועשו שמח. במשך היום אנחנו כרגיל מתבטלים כמו מלכים כי אין מדריכים הגוינים והעניינים נסחבים. את שני המדריכים הטובים לקחו לפני יומים. יושבים ושומעים הרצאות ורבע החברה ישנים והשאר מדברים ומעסנים וסתם מתבטלים ממס כמו בבית ספר. אתמול מצאובעדי פה ג'וב, לסדר את החשמל בשביל המסיבה. יש לנו יופי של במה ותהיה גם הצגה ובכלל כנראה תהיה פסיבה לא רעה כי החברה בלהבים לעניין. חוץ מזה נקבל גם סמלים וסרטים ככה שנעשה רושם של קדטים אמתיים. אני מפחד חזק שלא ייתנו לנו חופש כשנגמור אלא ישר יתקעו אותנו לג'ובים וזה יהיה אסון כי ראשית אין כח, בשבת=באפ=בצ=במ=בג=בד=בש. זה בערך הכל בשביל היום להתראות בקרוב קרוב.

יום ראשון 22/8 עכשיו אני אחרי ארוחת צהרים לא רעה באופן מיוחד ככה שזה לא רע. אתמול הלכנו לישון מוקדם והחברה לא נתנו לישון ואז יריתי דרך התקרה ואחר כך היה סקנדל שלם. הבוקר בא אלינו בריגדיר אחד לבקר ועשו סרסק גדול. בכלל עכשיו המצב בקורס הוא חלש כי לקחו את המפקד החביב וסגנו עלה לגדולה והוא שויצר גדול ועושה לנו את המות מעליש עוד יומים שלשה נגמור עם הזיפס הזה ואז אינשאלה יהיה חופש. בערב יוצאים ל 48 שעות מסע בחוץ

ואני עוד לא יודע אם להסתלק או לא. הבוקר נמאס לי הענין, וכאבה לי הרגל, ושבתי באמצע. אומרים שילכו למוחרקה ואז יש לי חשק ללכת, ואם זה סתם תירגול ורביצה בחוץ אז אין לי חשק ללכת כי זה כבר נמאס לי כמו צנון. היום החברה באימונים תפסו שלל חמור ערבי אחד ושתי פרות עזובות העיקר ששמח להם. אם יהיה אוטו ויהיה מזל אז נביא אותך למסיבה שלנו וכנראה שתהיה מסיבה טובה כהוגן.

יום רביעי 25/8 עכשיו ערב וגמרנו את ההכנות למסיבה שלנו ועכשיו יש קצת זמן לכתוב משהו. ביום ראשון בערב יצאנו למסע ל 36 שעות רצופות היינו בדליה ובמוחרקה וגירדנו קצת את הכרמל. ליד אוגזים היה לנו עסק עם ערבים ודפקנו קצת אבל הם ברחו לנו לא היה כח לרדוף אחריהם. כשבאנו לאוגזים עשינו מרד, ואמרנו שלא נלך הלאה והחברה נשכבו לישון על הכביש וחיכו לטרמפים בשלש בלילה עד שלבסוף הגענו איך שהוא. אתמול ישנו חצי יום ואחרי צנטעתי לנוה ים והיה שם חלש עד למאוד. בכלל אין לי סבלנות בשביל אף אחד אפילו לא בשביל הצ'יזבאטים של גנדי. היום עשינו כל היום הכנות למסיבה. רציתי לבסוע לתל אביב להזמין אותך אבל אמרו שאי אפשר להזמין אורחים מתל אביב כי יש שם מצור והאוטו יסע רק מהרצליה זה חבל כי כנראה שזאת תהיה מסיבה עצומה. אנחנו נעבור כנראה מהחיים לאחד הגדודים ולפני זה אני צריך לקבל חופש בריא. להתראות בקרוב בתל אביב.

יום חמישי 2/9 היום אני מתחיל שוב פעם לכתוב אחר הפסקה ארוכה מכל הבחינות. כבר איזה שמונה ימים שלא כתבתי ובשמונת הימים האלה כבר עברו הרבה דברים. יצאתי ביום שישי לארבע ימים חופש ואיבדתי שני דברים חשובים את השעון את החברה. את השעון סחבתי לי במחנה שגרתי שם ואת עדלונה איבדתי באותו יום, בערב. בעצם לא איבדתי אותה כי אם את האילוניה, כי היא עצמה לא היתה אף פעם חברה שלי. אולי הייתי פעם אצלה במודה יותר מאחרים אבל הזמן הזה כבר עבר. היא יש לה שבע כזה שהיא לוקחת בחור אחד ועוד כמה אחרים היא מחזיקה ברזרבה. היום הבחור שבמודה הוא יאיר, וכנראה שהוא דג אותה

טוב מאד, כמו אהרן בזמנו, רק שאז זה נגמר רע, ובכל אופן הוא נשאר חבר שלה, ואצלי זה נגמר טוב אבל זה גמור, בכל אופן אני אשאר פה אתה הרבה זמן כי כשם שיש לי עצבים חזקים יש לי זכרון חזק מדאי זאת צרה צרורה אבל מעליש. עכשיו אני צריך לדיג לי איזה ביבית חדשה אבל שתהיה ילדונת קטנטונת וחמודונת, ושלא תהיה יתר מדאי חכמה ותרופץ עם כל העולם, ושתתקע בו עד מאחרי האזנים, וזה העיקר. זה לא כל כך פשוט לארגן כמו לכתוב וזאת היא בודאי רק אילוזיה אבל בלי אילוזיות אי אפשר לחיות וזהו השוב שבכל העסק המשובף. יש עוד אילוזיה אחת וזהו ללכת לקורס לטיס, אבל זה לא נעים לי להעלות את הצנין כי הקצין הוא בחור נחמד, והעבודה היא מענינת. אמנם הם שלחו דרישה בעדי אבל אם אני לא אצעק אז זה לא ילך ולי זה לא נעים כל העסק אף על פי שאני רוצה חזק ללכת לטיסות, כי זאת היא קריקה גם בשביל אחרי המלחמה, וזהו בדיוק מה שאני מחפש. ואם לא אמהר אז זה אבוד. זה בערך הכל בשביל היום, עוד משהו שאם אקבל מסכורת אצא בערב לנתניה לקנות לי שעון חדש לפני שיגנבו לי את הכסף. על ~~שעון~~ שלנו לא כתבתי אבל זה בפעם אחרת כי עכשיו מוכרחים ללכת למשרד /ח/ף מזה כבר כתבתי מספק בשביל היום.

יום שבת 4/9 את הכתבנות הזאת אני עושה באיזה משלש אחד. אנחנו הלכנו לבקר במשלטים וידעתי שיהיה לי זמן פנוי אז לקחתי את הבלוק בתוך תיק המפות, ולא הכתבנות הזאת לא היתה יוצאת אל הפועל. היום או מחר נקבל מסכורת ואז אני חושב ללכת לקנות לי שעון חדש, אבל חברה חדשה לא אצליח לקנות לי כל כך מהר. ביום חמישי זה הייתי מצורף קשות מהמון שהיה בנוה ים בהתחלה ונמאס לי הכל אבל גם זה עובר. עכשיו עובדים די קשה, והעבודה מסכיחה את כל הצרות. אני כמו חמור נדחף לתוך כל ג'וב ועוד לא היה דבר שלא הייתי בו, אף על פי שאני מצובן בורא ומבוזל ומרגיש מחורבן בורא. היום אולי נעשה אפשר דיוטי לתל אביב אף על פי שזה לא משתלם ביותר למר/ת החופש האחרון המחורבן אני כבר מחכה קשות לחופש הבא.

את הכתיבה נאלצתי אז להפסיק כי בא ג'יפ ולוקח אותנו ועכשיו אני ממשיך בחצות הלילה אחרי ששכתי מתל אביב. בחיי שאנחנו החיילים משוגעים, בעד

לפלות בתל אביב שלש שעות סידעתי למפרע שיהיו מחורבנות, הייתי מוכן לנסוע מאה ק"מ ולהתגלגל בכבישים ארבע שעות ובכל אופן אני לא מתחרט על זה באופן מיוחד. המצב ריח המחורבן הורג אותי בכלל זה. לא נעים להסתובב לבד בתל אביב בשבת אחר הצהריים. זה מתחיל להזכיר לי כל מיני דברים שעברו בכל מיני שבתות שהיו ונהיה לי זיפס נורא על הנשמה. בכלל אין לי כל מושג איך מתפטרים מהזיפס הזה שלי, כנראה שנולדתי ככה, וככה גם אמות וכלום לא אעזור, מעליש. כמו שיש לי עצבים חזקים יש ששן זכרון חזק מדי ונראה מי ינצח את מי. היום אני קצת מבסוט בכל אופן, דינה ניסעת לירושלים והיא תביא לי משם את השעון שלי וסכין אחר יופי. (גשתי גם את יהודה בתל אביב והוא יעבוד בממסלה. נסיתי ללכת לאכול גלידה בברוקלין והתחרבנתי לא הזמנתי את הגלידה הנכונה והיה זיפס. ראיתי גם את עדה ומיכה ואכלתי ארוחת ערב במסעדת חיילים, ואת שני דודי היקרים יודקה ומשה לא הצלחתי למצוא וזהו בערך סיכום של מאורעותי בתל אביב ועכשיו צריך ללכת לישון כי כבר מאוחר נורא נורא ואני גם חולה ומצובן קשות.

יום שלישי 7/9 עכשיו הפסקת צהריים והחברה הסתלקו ויש שקט כך שאפשר לכתוב בשקט. אני עוד מצובן כמו כלום. עכשיו מתחילים לרכב עלינו קשה יותר ויותר אבל לא נורא כי אם לא נעשה כלום אז אפשר יהיה להסתגע מעצמום. עכשיו אנחנו למדנו מגלד במסך ים וחצי ועוד לא גמרנו, למדנו את זה באופן יסודי וזה טוב. החל ממחר בבוקר מתחילים גם לעשות התעמלות בוקר אבל גם זה לא כל כך נורא. עוד מעט יגמר שבוע ההתארגנות ואז שוב פעם יהיו ג'ובים ובטלה. ביום ראשון בערב הבלתי את החברה רצתי מהר והמסכנים מתו מעייפות ואם אני התעייפתי קצת. המצורות המחורבן עבר קצת כי העבודה משכיחה את הצרות, שכחתי את זה פחות או יותר אבל זה בשח עוד ישוב וישוב. אתמול סידרתי לי יופי של מקל בשביל לתלות בגדים וגם ארגנתי ארגז לשים את הבגדים שישארו מקופלים, בכלל אני כנראה הבחור הכי מסודר בין כל החברה פה. כנראה שאני מתחיל להתרגל אליהם וכבר לא איכפת לי מהם הרבה. אבל הם עוד ירגיזו אותי מספיק ויש בהם מה שירגיז. אתמול עשיתי ביזנש עם

אבנר. מכרתי לו את החולצה והמכנסים הישנים שלי מנוה ים בחצי לירה כי לא היה לי מקום בעדם בעצם. זה קצת לא נעים לי כי לא קניתי אותם מכספי אבל מעליש. כנראה שאני עכשיו במצורוח של צבירת כסף וכבר יש לי שש לירות וחצי אבל גם זה יעבור וגם הכסף ילך. אתמול קיבלתי מכתב מאמא וכנראה שהיא כועסת עלי וצריך להגיע לירושלים ולהיות קצת בן טוב. מצב הכתיבה אצלי הוא חלש למדי פשוט אין זמן וכולו. אבל כשאני כותב אני מרביץ כבר הרבה. כה בערך הכל בשביל היום. צריך להוסיף רק שאני הולך ומסתדר טוב ונוח יותר ויותר ובסוף עוד אחיה כמו מלך. עכשיו צריך עוד לעשות מאמץ ולכתוב מכתב הביתה או שנדחה את זה עוד קצת עד שאחיה בתל אביב ואולי כבר אכתוב משם.

יום חמישי 7/9 עכשיו הפסקת צהרים ויש זמן לכתוב, אף על פי שבעצם אין לי הרבה מה לכתוב. אתמול יצאנו למסוח במגלד ודפקנו קצת. אני כבר לגמרי לא מתפעל מהדפיקות האלה. רוצים לעשות לנו משפט מפני שהחברה לא ניקו טוב את הכלים, אני בעצם לא אשם כי אמר לי שלא צריך לנקות בלילה ולכן הלכתי לקנטיין. מעליש אני אספר כבר איזה ציזבאת וזה ילך לי. המדריך דופק אותנו כדי שלא ידפקו אותו אף על פי שהוא בעצם בחור טוב אבל הסוף יהיה שהוא יידפק או שהוא יבטל את המשפט. אני עכשיו שובר לי את הראש מה לכתוב יפה עוד מישהו מזנגר כך שאי אפשר להתרכז. אפמול שכנו מאוהר מהמסוח והלכתי קצת לחדר הקריאה כי לא היה לי כיף ללכת לקולנוע. ששש המצורוח שלי הבריא פה הרבה כנראה בגלל העבודה, כנראה שהבטלה זה הגורם העיקרי שלי, אבל כשיעבור השכוע ונתחיל שוב להתבטל אז יהיה רע, וגם אם אסע לחופשאז זה יחזור. היום עשינו תרגיל בסופוגרפיה ועוד לא גמרנו וזה עיצבן אותי קצת בהתחלה אבל עכשיו כמעט גמרתי עם זה. בעצם אין לי פה הרבה מה לכתוב כי אין כל חדש. יש לי קצת כיף לנסוע לירושלים וחוף מזה אני יושב כל היום וחושב מה לעשות בכסף שלי. אני רוצה לקנות לי קצת בגדים וזוג נעלים הגיונות ואולי גם שעון, שאר הכסף כבר בטח יימס לבד. חוף מזה יש עוד דבר אחד שאני רוצה וזה כובע אוסטרלי. זה בצרך ששש הכל מה שהצלחתי היום לחלום מהעפרון האומלל שלי ועכשיו הוא כבר יבש לגמרי ואין יותר מה לחלוב

יום שישי 10/9 היום היה אצלינו פריד גדול של כל הגדוד ועשו טרסק

גדול ושתי חזרות לפני המפקד ובסוף זה היה די חלש, כמו שזה צריך להיות אצל חיי"מ. בא הבריגדיר ודפק באום די חלש, וסידר אותי כמו כלום, אני הייתי עם זקן עצום והורדתי את הראש כדי שלא יראו והוא הרגיש בזה ודפק לי את הראש למעלה. אני פחדתי שאהרון ידפוק אותי קשות אבל כנראה שהוא יעבור על העסק בשתיקה. הערב היה צריך לצאת להוביל את הגדוד ולגמרי אין לי כסף בשביל זה אבל אני מקוה שפפטר מזה ובמקום זה נסע לחופש. אני מת לבסוע קצת כי משבת שעברה לא יצאנו בכלל וזה שיא הזיפס. אתמול עשינו איזה תרגיל שמן בטופוגרפיה שלקח לנו כל היום ומתח אותו קשות אבל זה נגמר. כנראה שרוצים לעשות משפט רציני מן המקלעים שלא נקינו בזמן. קצין הנשק המנוול רוצה לנפח את העניין, אבל לי לא איכפת, יש לי תירוץ מצוין ואני אצא חלק מכל העסק. אתמול היתה אצלינו "מסיבת אמנים" כמו שקראו לזה במודעה. זה היה לפי הנוסח של הברדיצ'בסקי שלנו כלומר חלש עד מאד מאד. בכל אופן הבזות על הג'יפים עשו היום קצת רושם ובכלל היו מחלקות אחדות שעשו רושם לא רע, אבל הכי מצחיקים היו המשרדניקים והנהגים שהלכו עם מטאסים איטלקיים, זה היה פשוט שיא המחזות. יותר אין לי מה לכתוב אני מקוה חזק שיהיה חופש וזה הכל.

יום ראשון 12/9 אתמול הייתי בחופש בתל-אביב וכרגיל אחרי חופש אני

מצוורח קשות. יצאתי ביום שישי בערב והיה לי די מזל עם טרמפים ובאתי אל עדה והשתעממתי שם כל הערב. בבוקר הלכתי אל משה ורבעתי שם כל הבוקר ואחרי צהריים ובערב הסתובבתי בעיר. הייתי גם אצל שמואל לוין שפססין הוא בחור טוב ואני תמיד מבסוט ללכת אליו. אותנו אולי יפזרו בפלוגות או יעבירו לצבא ואני כבר רמזתי לשמואל בעניין חיל האויר. אתמול רציתי ללכת לחפש את הילדה אבל ראיתי את אהרון כהן ברחוב במדים של קדש ולא היה לי כל כסף להיות חלק משלישיה מזה לא היה לי כסף שיחזרו עוד פעם כל מיני דברים שאין לי כל כסף לזכור אותם. חוץ מזה בכלל כמה שאראה אותה פחות זה יהיה יותר בריא, כי בין כה היא כבר אבודה אז לפחות שאחסל את העניין לגמרי וחלס. חוץ מזה השתעממתי למדי בתל אביב והחלטתי שבפעם הבאה אני נוסע לבית השיטה או לנוה ים או השד

יודע לאן אבל לא לתל אביב, אבל אני כמעט בטוח שבפעם הבאה בטח אסע שוב לתל אביב, אף על פי שזה מסעמם ומצורח אותי קשות, מעליש. חוץ מזה אני צריך לנסוע קצת הביתה כדי למלא את החובות הלאומיות ובכלל יש לי כסף לנסוע לשם, קצת אבל לא הרבה. בכלל החופשים הורגים ומשעממים אותי ובכל אופן כשאני במחנה אני מת לקצת חופש וזה רע מאד, כי להגיד את האמת עוד לא היה לי חופש אחד הגון מאד שאני בצבא להוציא מן הכלל את אותו היום שנסעתי לנזה ים מן הקלט שאז באמת היה לוקס אבל זה היה היחיד וכל השאר היה דרך גדול ונויפט גדול ולא הרבה יותר, בכל אופן כבר עכשיו אני מחכה בקוצר רוח לחופש הבא שיבוא כבר זה.

יום שלישי 14/9 היום זה תאריך היסטורי. עברו ארבעה חדשים מאז שהתגייסתי לצבא. זה נראה לי אולי הרבה יותר ולפעמים זה נראה גם פחות. שלשום בערב יצאתי לנתניה עם פאס ובדרך פגשתי את אלחנן שהיה אי פעם חבר של עדי'לה. זה מצחיק ~~שפגש~~ למדי כשנפגשים שני חברים של בת אחת. הסתובבתי אתו וכל הערב והלכנו לקולנוע והיה לא רע. שמעתי ממנו קצת דברים מעניינים למדי ועוד צריך לדוג אותו פעם ולחלוב ממנו עוד. רציתי גם לקנות לי שעון אבל השענים של נתניה הם גנבים וגם המבחר אינו גדול ככה שהחלטתי לקנות שעון כבר כשאהיה בתל אביב. ואני מקוה שהאות הזה יהיה עוד הערב. אתמול קיבלנו אורבראולים מצוינים וכובעים בשביל הרושם ורתמות לחגור והיום נקבל עוד נעלי גומי כך שנהיה חיילים מושלמים, כי הוא דואג לנו לגמרי לא רע חיקה הזקן שלנו, ולמרות הכל הוא בחור טוב. אתמול בערב השתעממתי איומות, זה איום פשוט להשאר במחנה כסאין חברה או תכנית או קולנוע. העצה הכי טובה הוא למצוא חברה ואז השיעמום כבר יעבור. אבל זה קצת קשה מעליש אולי זה ילך אף על פי שתקוות חזקות בענין זה עדיין אין לי. הרבה יותר מה לכתוב אין לי חוץ מזה שאני כולי מוכה ופצוע ויש לי איזה ארבעה פצעים מחורבנים ועכשיו אני מתכוון לעסוק קצת במלאכת הניתוח ולכן אני מפסיק את הכתיבה.

יום שישי 17/9 אני מתחיל לכתוב בעט מחוך תקנה שהדיו יחזיק מעמד עד הסוף. אני חושש מאד שלא אבל נחיה ונראה. אני כותב עדיין די בקושי כי

היד שלי עדיין כואבת קשות בגלל אותו הפצע המסונף. בימים האחרונים כאבה לי היד באופן מחריד והכל בא בגלל איזה סריסה קטנה וקצת לכלוך. הבוקר יצאנו לסיור הלכנו די הרבה והשתעממנו למדי כי לא קרה כל דבר מיוחד וגם השטח הוא חדגוני מאד. ביום שלישי בערב קפצתי לתל אביב וקניתי לי שעון חדש בשמונה וחצי לירות. הוא עושה רושם לא רע ואני מקוה שהוא טוב. ביום רביעי הייתי בנתניה, היה לי שרמפ עד תל אביב אבל לא נסעתי. הרוח הספורטיבית עוזבת אותי כנראה. גם בנתניה לא נהניתי. כאב היד הרגיש אותי וחץ מזה להסתובב לבד בנתניה זה לא הכל נעים בעולם, אבל מעליש *I can't help it* או שאולי בעצם אני כן יכול אבל אני חושב שלא ככה זה הזיפט. העצבים שלי נחלשו כנראה קשות בזמן האחרון כי הרבה דברים אצל החברה הזיפטים מבית יהושע מרגיזים אותי ומעצבנים אותי. אני לא סובל שיתעסקו בדברים שלי או ישכבו על המטה שלי ועוד דברים כאלה שהם רגילים להם ואני מתעצבן מהם וזה מאד מאד לא טוב. צריך להיחלץ מהם איך שהוא ובכלל לעבור לחיל האויר, אף על פי שאני מתבטלן ולא עושה שום דבר בענין זה. אני מתבייש מפרוטקציות ולא נעים לי לדבר עם אהרון ובכלל זה לא טוב. אם יקביצו אותי לשם אז יהיה טוב אבל אם לא אני מפחד מאד שאני באעצמי לא אעשה כלום בענין זה. יכול להיות שבינתיים נעבור למטה החטיבה או לאחד הגדודים. בכלל אנחנו החיילים משונים נורא נוסעים ונהרגים על הכבישים מאות קילומטרים כל שבוע רק כדי לאמר שהייתי בתל אביב. גם אני עושה את זה אף על פי שאני יודע שאשתעמם שם אבל אם לא יהיה זה אז בכלל אפחד למות. עצם הענין והנסיעה וכל זה זה בילוי זמן וספורט. אני בעצמי עשיתי בחמשת הימים האחרונים 250 ק"מ בערך וזה עוד לא הכי הרבה שעושים, הערב למשל יהיה כנראה ביטול חופשות וכבר אני דואג וכועס אף על פי שאם אסע הערב אז בטח אשתעמם. עכשיו אני צריך לגמור ולהוריד את המים כי יש לי דפיציט של כמעט שלש שעות שינה וחץ מזה כבר התפלספתי מספיק בשביל שלושת הימים שהחסרתי. דרך אגב יפה מצדה של העט היא החזיקה מעמד עד הסוף ועוד ידה נטויה.

יום שלישי 21/9 מצב הכתיבה אצלי חלוש מאד בזמן האחרון. אין זמן ואין כסף. משתעממים קשות אבל כשמחפשים זמן לכתוב אז אין. אתמול הייתי עסוק במשך כל היום והערב ולא היה לי אפילו רגע זמן. היינו צריכים לצאת בערב לס. אליהם ועבדנו כל היום כדי להכין אותו. אני חסבתי את קרצנדורף לבחור הגון ובסוף ראיתי שהוא סתם איזה פחדן עלוב. החברה היו פחדנים עלובי נפש והיה פשוט גועל לראות איך הם זחלו על ארבע כמו חיות אחרי חצי יריה משני קילומטר. אני הייתי היחידי שהעזתי ללכת זקוף כי למעשה לא היה שום סיכון בכל העסק. יש הרגשה כמו של בן אדם שהולך בתוף עדר בורח של כבשים אם לתאר את זה בצורה פיוטית למען הרושם על מי שאולי פעם, אחרי שאני אגמר אם יקרה לי כדברחה, יקרא את היומן המחורבן הזה. זה באמת מעסיק אותי לפעמים מה לעשות עם היומן, להשאיר אותו או להשמיד אותו, כי אין לי שום כסף שכל השכנים הנכבדים שלי יקראו בו, ושכל מיני פצים כמו נובו וגוזז ידברו עלי כל מיני דברים וידעו עלי את הכל. אבל מצד שני אני בכל אופן מעוניין אולי שמי שהוא יקרא את זה כי פה כתבתי את הכל או כמעט הכל ובלי הרבה ציזבאסים. עכשיו השאלה היא מי יקרא את זה. ההורים אין לי כסף שיקראו פשוט חבל עליהם, ועם עדי'לה אני גמרתי פחות או יותר כך שאין מי שיקרא וזאת באמת בעיה. את עדי'לה כמה סאראה פחות בעתיד הקרוב זה יותר בריא בשבילי, היא ירדה כנראה קשות בזמן האחרון וזה לא פלא זה השפעה הצבא והזמן, ויכול להיות שהיא היתה ככה תמיד אבל למה לי להתפלסף. אני עכשיו כותב את זה בקור רוח גמור וזה טוב ובריא בהחלט. בכלל כנראה שזה נכון שאני יהודי בלי עצבים. אני יכול להתעצבן קשות מחברה ומתנאים כמו שקורה לי עם החברה עכשיו, אבל בכל הפעולות שהיו עד עכשיו הייתי כמעט כמו קרח וזאת לא התפארות כי ליומן אין לי צורך לשקר. עכשיו אני כבר בכלל לא מתרגש כמו שהתרגשתי פעם לפני כל חלוקת כרוזים עלובה בהגנה. היום אהרון צעק קשות על אבינועם בגלל סינוי בקואורדונטה ועלי בגלל זה שעשיתי פנסזיה ודפקתי חמישים כדור. ביום ראשון נסעתי לסייל עם קצינים גדולים והיה כסף, ואתמול בערב נסענו אחרי הפעולה לנתניה לשתות בירה. הערב אולי תהיה עבודה ואני רוצה לצאת. בכלל אני רץ אחרי פעולות ואוהב

לעשות רושם כמו ילד קטן אבל גם זה נשח יעבור במשך הזמן. חבל שאני לא כותב כל יום כי ישנם הרבה דברים מעניינים שאני חושב לכתוב עליהם ואחייכ אני שוכח. היחסים שלי פה עם החברה הם מחורבנים למדי ואני כבר מדבר על מכות נראה אם אני מסוגל לזה. יש פה אחד שהוא נבלה גדולה ועושה מעצמו נבלה עוד יותר גדולה משהוא באמת וזה מנחם. את יצחק מתתיה אני שונא בזמן כי הוא פרנק פרוש. נפתלי חי רק בשביל הרושם, נוכח הוא נאד גוזד הוא תינוק טפש אף על פי שהוא אולי בחור טוב. למעשה את כולם אני יכול לסבול איך שהוא חוץ מיצחק ומנחם אף על פי שאני רוצה להפטר מכולם ובקרוב. החברים היחידים שלי הם הצלפים הם בחורים טובים ואולי זה רק נראה ככה מפני שיש ביננו קצת מרחק ואנחנו לא גרים יחד אף על פי שאנחנו תמיד מבלים יחד. יכול להיות שהשכנות מקלקלת, כי לי יש שגעון שמי שנוגע בדבר הכי קטן שלי אז אני מתעצבן וזה לא טוב, מעליש כבר התפלספתי מספיק בשביל ארבעה ימים ועכשיו אני יכול לחסל בשקט ולשכב לקרוא כל זמן שכולם ישנים ויש שקט.

יום חמישי 23/8 עכשיו אחר הצהריים ואין אף אחד באהל כי כולם יצאו לג'ובים ויש שקט ואפשר לכתוב. אני קצת מרוגז כי הערב יש ג'וב ויהיו בעסק גם קצינים והרבה אנשים וכמה שהחתונה יותר גדולה אני אוהב את זה פחות ביחוד אני לא סובל את הקצינים. אתמול בלילה היה ג'וב שאפשר אולי לקרוא לו הג'וב הרציני הראשון שלנו היתה טבילת אש בריאה, הראשונה בשביל גוזד ואבנר והם התנהגו לא רע. בכלל החברה התנהגו לא רע אף על פי שלא הצלחנו בגלל המפקדים ובגלל טעות בשיקול של מפקד הפעולה. היינו יכולים לגמור עם שמונה לפחות אבל כנראה שהצלחנו רק לפצוע שנים. העסק הזה הרגיו אותי נורא כי קיוויתי שתהיה חתיכת עבודה בריאה. יצאנו מן העסק עוד בסדר. אחד קיבל חור בסוודר מצרור אבל אף אחד לא נפגע ובהתחשב עם האס העצומה הרי זה בסדר. אני כנראה כבר אבוד העצבים שלי הם עצומים. אתמול שכנתי בתוך כל הגיהנום וזה לא נגע לי במיל זה פשוט הצחיק אותי כשחשבתי על זה באמצע הקרב איך שזה בכלל לא נוגע בי. אתמול כולם צעקו עלי כשלא הסתתרת בי בזמן שיצאנו לסיור מוקדם ודפקו עלינו קשות מאד. בכל אופן גמרנו עם העסק ואני מקוה שהערב נצליח

יותר אם נצא כי זה עוד לא בטוח שנצא בכלל. לי יש כסף שם לצאת וגם להשאר אני רוצה לצאת כי זה אצלי בדם ואני רוצה להשאר כי אני מפחד שנתחרבן ואני שונא קצינים ושוין ובלכול מוח וקהל גדול וחוף מזה אני רוצה גם לנוח כהוגן ולישון טוב. גם אתמול ביקשתי מאהרון לצאת לבד על אחריותי ובסוף היה קהל גדול והיה זיפט, כי אם היינו יוצאים חמישה או שישה בחורי ברזל אז היינו עושים הרבה יותר ממה שעשה כל הקהל שאתנו. אני התחלתי להעריך את האנגלים בגלל ההמבר שלהם מכונה כזאת עוד לא ראיתי היא סחבה 17 איש בדרך שאפילו ג'יפ קל סוחב שם בקושי גדול. זה בערך כל מה שיש לי לכתוב בשביל היום הרבה יותר אין בכלל עובדים וחיים וזה טוב. אני מקוה שיהיה חופש בקרוב וחוף מזה רצוני לנסוע לירושלים. אתמול נהרגה בדרך לשם גביון וריזלנד. אבא ואמא בטח מצטערים נורא מעליש נקוה שיהיה טוב. צריך לשלוח מכתב הביתה.

יום שלישי 28/9 בחיי שאני לא ידעתי איזה יום היום מרוב המזמזוז כבר שוכחים את הזמן. התאריך מראה שבקרוב הראשון לחודש ונקבל מסכורת וזה טוב כי נסארה לי רק לירה אחת ברזרוה ואני רוצה לא לפרוש אותה כי אז היא תימס כמו מים. שלשלום היתה אצלינו חוליה מהלהקה הצבאית. היתה כנרית אחת שניגנה יופי והיתה טובה פירון מלי לה לו ששרה לא רע. בשיר אחד היא לקחה בחור אחד בשביל השראה והתחילה להתעסק אתו באמצע השיר והמסכן התבלבל נורא. אני כבר רוצה נורא חופש. אתרול קיבלתי רשות לעשות אבסנס אבל לא שש יצאתי כי היה מאוחר מדי וגם לא היה לי כסף. אתמול בערב הלכנו לפלמח והיתה שם תזמורת והיה לא רע. ניגנו כל מיני ג'זים וכל מיני דברים אחרים. הבוקר תקעו לנו זריקות נגד סיפוס ויש לשער שעוד מעט היד שלי תכאב קשות. החובש הגדודי מזריק באומנות רבה בשביל סנדלר צבאי זה פסוט יותר טוב מאשר בירושלים או שאז היו לי יותר עצבים. אני עכשיו רוצה לשבת לכתוב מכתב הביתה צריך להיות קצת בן טוב כבר לא קיבלתי מהם מכתב הרבה זמן אבל מעליש. מצב הכפיבה אצלי חלש מאד בזמן האחרון אבל פסוט אין זמן. ביום רביעי בלילה היה אמבוס רציני והיתה טבילת אש עצומה אף על פי שעלי זה לא עשה כל רושם. ביום שישי

היה מצב הכן חמור ולא נתנו לי לישון חצי שעה עד שבאו להעיר אותי, והסתובבתי כמעט כל הלילה הלכתי לבד. בין שני משלטים לבד ברגל ולא פחדתי כמעט כלום וזה סימן שהצלחתי להגיע לחיסון הדרוש. במוצ"ש נסעתי עם קצין גדול מהחזית והיה לא רע. אתמול נסעתי עם קצין גדול מהגדוד והיה כיף הסתובבנו בכבישים ובכל מקום קיבלו אותנו יפה ונתנו לאכול ולשתות ולעשן וזה בכלל טוב לבסוע עם קצינים גדולים. אתמול קיבלתי בעלי קרפ ואני מבסוט מזה זה בערך הכל בשביל היום היד כבר מתחילה לכאוב וזה חלש מאד.

יום חמישי 30/9 ביום שלישי בצהריים נסעתי לחופש לתל אביב והיה חרכון גדול כגיל או אפילו יותר מאשר כרגיל. אתמול אחה"צ עשיתי אבסנט עם דוד וצבי לנתניה והיינו בקולנוע, זה לא כל כך נעים לחיות על חשבון אחרים אף על פי שלהם זה איכפת לתת פחות מאשר לי לקבל כזה מין משוגע אני. את הכתובת הזאת על העמוד, גור יערי, כתבה לי עדילה בזמן שהייתי בחופש פעם בתל אביב וקביתי באותו יום

הרוח נושבת קרירה
שמיך מן צפון ארצה

עם חדש והיא ניסתה אותו. אני כבר ~~מספיק מוכר~~ הייתי בטוח שכבר כמעט שכחתי אותה אבל בימים האחרונים היא נתקעה לי שוב לראש וזה חלש למדי אבל מעליש אני צריך לתפוס לי חתיכה אחרת אם זה ילך אבל זה בטח לא ילך הרבה יותר אין לי מה לכתוב חוץ ממה שהחופש ציורח אותי חזק אבל זה כבר עבר כמעט. ביומים האחרונים כתבתי פעמים הביתה וזה די יפה מצדי מעליש עכשיו אני מוכרח לסיים אבל מחר נמשיך בארוכות.

יום שבת 2/10 עכשיו שבת אחה"צ וכל החברה ישנים כמו הרוגים כך שאני יכול לשבת ולכתוב בשקט ובנחת ואני מקוה היום למלא את החסרון של כל הימים האחרונים. אתמול יצאנו לג'וב אחד רציני בהחלט מכל הבחינות. אמנץ לא השגנו את המטרה אבל אני חושב שהיינו בסדר גמור, כי השטח הוא איום מכל הבחינות חסרות בו נקודות התמצאות והדורה יכולה לשגע אפילו את הטייר הכי טוב. לא נתקלנו בשום ערבים אבל היינו טוב בתוך השטח שלהם, העסק הזה הוא מותח בצורה איומה. עלי זה לא עשה הרבה רושם, אבל בכל אופן הרגשתי איזה מין רגש קר בלתי נעים, זה אש אולי לא פחד אלא מין מועקה כזאת וזה די זיפט, ואת זה

לא הייתי מרגיש אילו היו הכדורים שורקים. אבל מעליש זה עובר כמו כלום. בסוף הדרך כבר התרגזתי והלכתי דרך הדורה בלי לשים לב לשום דבר, אבל בכל אופן הלכנו בסדר גמור, נעלי הקרפ זה דבר עצום, חבל רק שלא לקחנו שוקולד לדרך זה היה מועיל הרבה למצב רוח. היום דוד כהן הלך לאהרון והשויען וחתם על הדו"ח "מפקד הפשרול" אבל אני מחפֶּרֶן על נשמתו. כל הדרך הוא הולך ומחרבן מים ובכית הוא נהיה חשוב. אני לא מכחיש את זאת שאני רוצה להיות מפקד או קצין ואשויען כהוגן עם סרטים, אבל כתיבת דו"חים ובלבול מוח זה לא בשבילי, אני גם לא אהב לקחת את האחריות לבדי, אני תמיד שואל מישהו והרבה פעמים אני שומע לעצתי ואני לא יודע אם זה כ"כ רע אף על פי שזה גם לא טוב. עכשיו שמתי לב שזהו דף היובל של החלק השני של יומן המלחמה שלי. החלק הראשון נכצא אצל עדילה וכולל עשרים עמוד עם עשרים אלף שטויות. החלק השני ביחוד בסופו מאז שגמרתי עם הגברת הוא הרבה יותר רציני. רק אני דואג מה יהיה בסופו אם יקרה לי משהו, דבר שעלול מאד לקרות אם נמשיך בג'ובים כאלו. אני עכשיו מתכוון לקטתא אלתו ולשים במעטפה, ולהחליט אם אוכל מה יהיה בסופו, בכל אופן להשמיד אותו אין לי בכלל כל חשק כי הוא נהיה יקר לי מאד, ולעומת זה יש פה הרבה דברים שהם פרטיים יותר מדי בשביל סיקראו אותו אף על פי שאם אגמר אז זה כבר בין כה לא משנה לי שום דבר מעליש נחיה ונראה או נמות ונראה ואינשאלה יהיה טוב. חבל שלא כתבתי ביומן בפרשות על כל הג'ובים שעברו עכשיו. אני אשתדל לעשות אתזה עד כמה שזה מותר מבחינת הצנזורה והבטחון כי זה בטח יהיה די מענין לקרוא את זה בעוד שנים. עכשיו צץ לי בראש רעיון מה לעשות עם היומן אני אשים אותו במעטפה ואכתוב סמותר לקרוא אותו רק שנה אחרי שאני אגמר אם אגמר ואם יהיה להם כיף לקרוא את זה קודם ולהכאיב לעצמם את הלב אז זה העסק שלהם ובכלל לא שלי. אני חושב שזהו הפתרון האידיאלי לכל העסק. עכשיו לעבור לדברים הרבה יותר קטנים ופחות חשובים. אני עכשיו מקשקש כל כך הרבה כי אני רוצה למלא את הדף הזה משני הצדדים כך שאוכל גם אותו להכביס בתוך המעטפה. אתמול האיתי מצורח קשות כי אהרון רצה לתת לנו לעשות תירגולת קרב ואימונים זה דבר שאני שונא. גם מהג'וב של אמס לא הייתי

כל כך מבסוט ואינני מתפעל כלל מהיציאה החדשה של הערב. אינני יודע אם זה כבר הרגל לג'ובים או סתם מצב רוח כי פעם הייתי מת לג'ובים השד יודע. אתמול חילקו משכורת ולא הייתי בבית כרגיל וזה חרבון כי מצבי הכספי ירוד מאד. בכלל התרגלתי לחיות על חשבון אחרים כי גם שלשום וגם ביום שלפניו יצאתי עם דוד וצבי לנתניה על חשבונם. בהתחלה זה לא היה לי נעים אבל עכשיו זה כבר עבר. כבר התפלספתי מספיק ואפילו יותר מדי בשביל יום אחד וגם הדף הוא כמעט גמור כך שאפשר לסיים, ישנו רק עוד דבר אחד קודם כשכתבתי על חשבתי על זה כל כך בקור כאילו זה לא נוגע לי בכלל אולי זה באמת ככה או אולי אני לא מסיג בכלל מהו הענין וזה לא איכפת לי בכל אופן זה ברור אם לי זה לא איכפת או לאחרים זה איכפת וחצי לכן נקוה שיהיה טוב.

יום רביעי 6/10 עכשיו בוקר ואני היחידי שנמצא באהל כי כולם הלכו לקסנין ויש לי זמן וכיף ואפשרות לכתוב. כבר כמה ימים אני רוצה לכתוב משהו אבל זה לא הולך לי. אני עכשיו מתחבט בבעיה קשה. אני קיבלתי כרטיס שנה טובה מעדילה היא כנראה הצליחה להגיע ללהקת הנגב ובכלל היא יודעת להסתדר טוב מאד ועכשיו אני לא יודע אם לכתוב לה תשובה או לחכות למכתב ממנה. למען הבריאות לא הייתי צריך לכתוב לה אבל לגמור אתה בכלל אין לי כיף ואני גם רוצה לקבל ממנה מכתבים כי זה טוב נורא לקבל מכתבים ואפילו רק אחד בחודש ואפילו מבת שאני חושב שגמרתי אתה אף על פי שאני לא כל כך בטוח בזאת. היא אתי גמרה בכל אופן זה ברור ואני סומך עליה שהיא כבר דגה לה מישהו גם הנגב, כי היא יודעת להסתדר יופי הגברת. אני חושב שבכל אופן אשב עכשיו לכתוב לה, הרבה מאד זה לא יכול להזיק. בליל שישי ובמוצאי שבת הייתי בחצי סיורים קשים עמוק בתוך השטח אנחנו היינו במוצ"ש חמישים מטר מהעמדה שלהם בלי סידענו על כך בכלל. זה דיכא אותי נורא. הסיורים האלה השד יודע למה אבל זה כבר עבר. אני בכל אופן מבסוט בסדר. אני רוכב עליהם כהוגן וגם אתמול הלכנו לחפש משהו ואני הוא שמצאתי וזיהיתי את העסק אני גם איתרתי את העמדה ובכלל אני "מזיע" כהוגן. אבל אני מפחד שהרבה זה לא יעזור לי מ"כ לא יעשו אותי כי יש כבר שנים ויותר לא צריך, כנראה שאני רודף כבוד וסויצר לא קטן אבל מעליס לדרגה רעה זה לא יגיע אצלי.

אני מקוה שבימים הקרובים אצא לג'וב הגון ואז אולי אצליח לגרד לי איזה אקדחון שזה דבר שאני מת עליו. כליל ראש השנה היתה אצלנו מסיבה לא רעה, רק עם יותר מדי נאומים. כלילה השני של החג היתה להקה צבאית שנתנה הצגה נחמדה מאתמול בערב יצאתי עם צבי ודוד לנתניה. רצינו להגיע לתיא ולא היתה אפשרות וגם היה חרבון עם האוטו של משה בוכמה וגם התחרבנו עם מלון סרצינו ליסון בנתניה אבל בכל אופן היה לא רע. אני מקצר עכשיו כי הדף נגמר ואני רוצה לכתוב מכתב לילדה.

יום רביעי 13/10 יום כפור. עכשיו יום כיפור בצהרים והשעמום הוא איום ואני רוצה לכפר על אי הכתיבה שלי בזמן האחרון ולכתוב קצת. בכלל מצב הכתיבה הולך ויורד עם הזמן וזה קצת הרבה. חבל כי יש ויש לי מה לכתוב רק שאחר כך אני שוכח וזאת צרה. במוצאי ראש השנה הייתי עם צבי ודוד בנתניה וראינו סרט נחמד. ביום חמישי יצאתי ל 24 שעות חופש והיה לא רע לגמרי אף על פי שלא היה שום דבר טוב באופן מיוחד, בכל אופן כשאני לא תוקע לעצמי בראש שהחופש הוא מחורבן ולא מצטורח אז זה לגמרי לא כל כך רע. כלילה לפני החופש היינו בפטרול הבטחה וקפאנו מקור כמו כלום. ביום ראשון היינו צריכים ללכת לסיור בריא וחזרנו באמצע הדרך כי החבלן הפחיד את המפקד ושניהם חירבנו מים, והייתי מוכרח לחזור אתם ביחד וזה חבל באופן איום כי היה יכול לצאת מזה יופי של קונץ. כשהזקן שמע את זה הוא הצטרף נורא ושלסום ואתמול הוא אכל אותנו כמו כלום ועשה לנו צרות וגם אני התרגזתי והצטורחתי כהוגן כי למה הוא עושה לנו צרות בגלל אשמתו של אחד. בכלל ראיתי שהסיירות זה לא עבודה בשביל אנשים נשואים. כי שני אלה שחירבנו אותנו הם הנשואים היחידים שבינינו. חוץ מזה ראיתי עוד משהו שאני יהודי קצת לא בסדר ואין לי עצבים כרגיל ואני לא מפחד ושאר החברה הם נורמליים או שאני יהודי והשאר סתם פחדנים. אני חושב שהנכון זה משהו ממוצע והוא שלי יש קצת יותר עצבים אבל בכל אופן אני לא צריך להשווץ עם זה כי פעם גם אני יכול לאכול חרבון בריא ולהתחיל לפחד. אני אמרתי לזקן שאני רוצה לעזוב את המקצוע ולעבור לחיל האויר זה קצת שויץ וקצת נכון כי למעשה אין עם מי לעבוד והחברה בשדה מרגיזים אותי לפעמים נורא ואני שונא לטחוב אחרי יהודים שאין להם בכלל כיף ללכת, ואני עוד פעם אגיד את זה לזקן. בעצם אני אולי

קצת יותר מדי גלוי ומתפלסף ביומן הזה ולפעמים אני מעיז לכתוב מה שאינני מעיז לחשוב. אותו הדבר קרה לי כשהייתי מסוחח עם ע. סאז הייתי מתחיל להגיד דברים שעלו בדעתי בהמשך השיחה וחסתם ככה כרגיל לא הייתי אולי מעיז לחשוב עליהם אבל מעליש, יכול להיות והעצם אני גם בטוח שהיא צחקה עלי לעתים קרובות ולה ולשכנות שלה היה חומר על מי לצחוק אבל אני מחרבן על זה העיקר שאני הייתי מבסוט פחות או יותר והיה לי טוב ועד היום שש לי זכרונות נעמים וזה העיקר. הצבא הוא אצלי למעשה תקופה מתה אבל בעצם די טובה הזמן עבר מהר ולא כל כך רע ובלי הרבה פילוסופיה וחטטנות ושיעמום אף על פי שהתנאים במשלטים היו רעים מאד אז בעצם לא היה שם רע בכלל וזה היה אפילו בריא מאד. נסארו לי מכל העסק קצת חוויות חלשות וזה הכל וחוף מזה קצת ידיעה בחיים עצמאיים לגמרי כי גם בקיבוץ בעצם דאגו לי לכל ובצבא התרגלתי למלונות ולמסעדות ולטלפון ונהייתי מה שקוראים בן אדם מן הישוב. אני עכשיו יושב ומתפלסף כמו אחד פסיכולוג גדול וכאילו היצור שאני מתפלסף עליו איננו אלא אני בעצמי. גם הסגנון והלשון הם נראים קצת מזויפים אבל למעשה זה יוצא לי ככה באופן טבעי בהחלט. לפני שבוע בערך קיבלתי מעדילה גלוית שנה טובה וכתבתי לה מכתב אידיאלי למדי, אבל מה איכפת לי. ההערכה שלה עלי לא תשתנה כי היא היתה כזאת גם לפני כן. בכלל לכל הבנות יש עלי אותה דעה שאני איזה בשלן חלש יש להן כנראה חוש לזה לחיות האלה. הן כנראה אינן מעריכות במיל את מי שלא מתעסק אתן בידיים ויהודי כזה הן כן מכבדות ומעריכות, אף עלפי שאינני יודע מה יש להן להעריך בי יותר מאשר באיזה נהג שמן, יכול מאד להיות שאני אינני יותר טוב ולעומת זה יש לו יומר אמצעי משיכה כגון אוטו וכסף וידיים. הייתי צריך פעם לנסות את כל האמצעים האלה ולראות איך זה ילך אף על פי שאני חושב שאף פעם ובכל אופן לא בקרוב לא אצליח להיות כמו הנהגים ושאר השכאב אבל השד יודע עכשיו לפי כל הדעות כבר קשקשתי מספיק אפילו בשביל יום כיפור ואני רוצה ללכת להסתובב קצת עם צבי כי הוא בחור טוב ושקט ודומה לי באיזה דברים ובכלל אני מבסוט ממנו זה הכל ולהתראות בקרוב.

יום שני בערב מוצאי סוכות 18/10 זהו הדף האחרון של הבלוק הנכבד

שלי וזאת טרגדיה גדולה כי מי יודע חתי אארגן לי בלוק חדש ועד אז בשח לא אכתוב כלום. בכלל הכתיבה היא חלשה מאד וזה חבל אבל מעליש מה אפשר לעשות.

עכשיו יש בחדר אוכל חוליה אמנותית המונה זמר זקן אקורדיוניסט תרח וזמרית צרחנית. אני הסתלקתי לאוהל כי אין פה אף אחד ועשיתי סדר בארגז וישבתי לכתוב. בימים האחרונים חלבתי את הצבא לא רע קיבלתי חמאל של דברים. היום בבוקר הלכתי לכפר לתצפיות ובדרך היה כל כך יפה כמו בבוקר חורף אמיתי וגם מסס רואים יופי של נוף, עד שהיה לי חשק נורא לקום ולברוח ולנסוע קצת לנוה ים או לאיזה מקום אחר שיש שם ירק וים והעיקר זה לנסוע ולנשוע ולראות יופי. אני היום חולה ומצונן כמו כלום ומחר אני הולך למסדר חולים. אני מקוה לחלוב כמה ימים חופש וחלה כי עכשיו העבודה היא מסעממת נורא ונמאסה לי וגם צבי ועוד נוסעים מחר כך שאמות משעמום. אני רוצה גם לעבור לגור לאוהל הצלפים כי שם החברה היא יותר טובה ויש יותר שקט ויותר סדר. היום קניתי לי 20 מעטפות שיספיקו לי בשח לשנה אף על פי שבעצם יש לי שלשה מכתבים לכתוב: אחד הביתה אחד לבית השיטה ואחד לע. כתבתי לה ביום שישי כשהייתי תורני במסרד אבל לפי כעובת לא נכונה כך שאפשר לכתוב לה עוד מכתב אחד. להגיד את האמת יש לי די כסף לפגוש אותה אף על פי שזה אולי לא בריא ואולי זה יהיה בריא בשבילי מאד כי יכול להיות שכבר גמרתי עם העסק אבל אני לגמרי לא משוכנע בכך. הוץ מזה אין לי למעשה הרבה מה לכתוב ויש ר.ס.ג חדש בגדוד והוא עושה צרות והזקן גם כן תמיד חמוץ ואני בעצמי מקורר ומת לחופש ועכשיו אני חושב שהכי טוב יהיה שאפסיק ואשכב לישון כי הנייר נגמר ואם אחלוב הרבה את הראש והיה עוד המון לכתוב שלא יהיה בשבילי מקום לכם אסיים ואני מקוה להמשיך בקרוב.

יום רביעי 20/10 אני סחבתי עכשיו כמה דפים מתוך תקוה שהם מתאימים לדפים האורגינליים של היומן שלי ומכיון שעכשיו הפסקת צהרים ולא עובדים במסרד ואני התורני בשארתי האומלל היחידי אז אני יכול לשבת ולכתוב בשקט. כעצם אני לא יודע על מה לכתוב אבל מעליש אני אתחיל לחלוב את העט ואינשאלה יצא מזה משהו. בימים האחרונים אין כל חדש רובצים ומשתעממים וזה בערך הכל. אין סום ג'וב מענין ויש רק תקוה שכסתבוא עונת החושך אז נעשה משהו. אני אתמול אמרתי לאהרון בענין העברה לקומנדו והוא אמר שאין כל תקוה כי מכאן לא מעבירים. כעצם אני לא עקבי כי אתמול די התלהבתי מזה והיום זה כבר לא

איכפת לי ואני לא ממשיך ללחץ באופן רצוף כי אז אולי הייתי מצליח בזה או לפחות בהעברה לחיל האויר. זה לא כל כך רע להיות תורני פה במשרד אם רק בותנים לישון בלילה רואים ושומעים את הכל וזה אפילו יכול להיות די מעניין. אפשר גם להתקשקש את הקשריות בשלפון ולכתוב מכתבים ולמלא את כל החובות הישנים של המכתבים ככה שזה לא הכי רע בעולם. עכשיו אני צריך להמשיך אחרי שבוקר הפסקתי ועכשיו כבר ערב, להגיד את האמת אז אני כבר לא שוכר מה שרציתי לכתוב אבל מעליש אכתוב מכל שיעלה העט. עכשיו כתבתי שני מכתבים אחד הביתה ואחד לעדילה. במכתב הביתה נסיתי להתלוצץ ואני חושב שלא בלי הצלחה, ובמכתב לעדילה כתבתי כל מיני שטויות וסתם דברים אבל גם זה לא נורא. עכשיו אני מתחיל מחדש כבר בפעם השלישית מעליש ככה זה כל פעם מפריעים לכתוב. אני עשיתי פסע איום ונורא העזתי למלא את העט מהדיו הירוק הקדוש של אהרון. במרכזיה יושבת עכשיו ילדה חמוצה נורא השד יודע מי היא ואי אפשר לדבר אתה מלה ואני מת משעמום וזה פשוט טרגדיה עד שנזכרתי ביומן שלי והוא משמש לי כרגע מפלט מהשעמום. הרגע הצלחתי להודע מי יושבת במרכזיה, זאת היא הגברת דליה השד יודע מה קרה לה אבל מעליש. הרגע היה פה גם המגד וחיפש מישהו עלינו הוא לא צועק די ובכוח וזה באמת טוב, כי בדרך כלל הוא צעקן איום ואני בכלל לא אוהב להיות שש נצעק, כלומר כשצועקים עלי. אני עכשיו שובר את הראש מה עוד לכתוב. אתמול צבי ודוד וניסן נסעו לקורס ואני עברתי לאוהל שלהם, והיה לי חבל שהם נסעו כי ידעתי שיהיה לי משעמם, והיום הם שבו חזרה, ואני מרוגז כי עכשיו אצטרך לשוב לאוהל שלנו וזו טרגדיה, כי כבר שמחתי שנפטרתי מהברדק ההוא. אני אתמול הייתי מרוגז על כל העולם ורבותי בצהרים עם הסמל התורני בגלל איזה שטות, ובזשתי מאהרון שיתן לי רשות לעזוב פה ורציתי לכתוב בקסת העברה לקוכנדו, אבל הוא אמר לי שלא כדאי לכתוב כי אין כל סיכויים לזה. היום אני כבר די מבסוט. אמנם זה די משעמם לשבת במשרד, אבל למעשה זה בעצם לא רע וביחוד היום זה הולך טוב ולא מבלבלים את המוח הרבה, אף על פי שקצת שלפונים בשביל הדקדוק לא היו מזיקים לגמרי כדי להרוס קצת את השעמום. אני כבראה נפילתי טוב פעם לכוף ושוב פעם אני מתחיל לחשוב יותר מדי על הילדה או סיכול להיות, שמפני שאני מפחד מזה אז זה נדמה לי. בכל אופן כשאני בא לתל אביב

אז אני תמיד מחפש אותה בשבע עינים אף על פי שלגשת אליה הביתה אין לי כסף ככלל. עם הבנות שפה אין לי בעצם שום עסקים חוץ מאשר איזה קישקוש בטלפון או כמה מלים במקרה. בכלל כנראה שאין לי כשרון ההתדבקות וזה אסון די גדול כי זה לגמרי לא טוב להשאר תמיד רווק וזקן בלי חברה. אני מקוה עוד לדוג לי איזה חתיכה במסך הזמן אבל השד יודע איך ומתי. עכשיו היה לי פה בלכול מוח שלם בגלל זה שמישהו הלך לו לקולנוע ואני עוד מפחד שיאכילו אותי חרבון בריא אבל מעליש. כל הנבלות האלה הולכים לטייל ומסאירים אצלי את הכתובת ואח"כ אם בא משהו תכוף בשבילי אז אני צריך לדוג ממשהו שיחפש אותם וזה צרה מצורעת, ובכלל הברדק הוא לגמרי לא קטן אצלינו. נדמה לי שעכשיו גמרתי כבר להתפלסף בשביל היום כי העט עוד תתיבש מרוב שאני חולב אותה. אני מקוה שנתראה שנינו בקרוב כלומר אני והיומן ולעת עתה רב שלום.

יום ראשון 24/10 עכשיו יש לי קצת זמן לפני שאני הולך לישון כי עכשיו רק תשע, ואני מתכוונן למלא את חובתי הלאומית ציבורית ולכתוב משהו. אני היום הרוג ועייף כמו מת, כי התרופצתי עם אהרון בג'יפ כמעט שש שעות והיינו בכל קצות הגזרה שלנו ועכשיו אני הרוס. אתמול בלילה המגד הזקן השתגע ועשה אזעקה באמצע הלילה והוציא אותנו מהמיטות והלכנו לטייל עד בית ליד וחזרה כל פלוגת המטה, האפסנאים הטבחים הנהגים והבנות, ולל הערב רב. אמנם ישנתי בבוקר עד שמונה וחצי אבל אני קצת עייף מכל העסק ובכלל זה היה אידיאלי לכדי. בשעה טובה ומוצלחת הצלחתי למצוא דיו הגון בשביל העט שלי ואני מבסוט. היום נסעתי גם עם מייק, יש לו תכניות בריאות לבחור והוא לא יודע קונצ'ים, ומבצע אותן מהר ובלי חכמות. הייתי רוצה נורא לעבור אליו, שם לפחות יש עבודה הגונה ואני מזה שהיא בוס טוב. בימים הקרובים נצטרך לעבוד אתו די הרבה וזה דוקא טוב. בימים האחרונים התמזמזתי כמו כלום מחוץ לתצפית וישיבה במשרד לא עושים כלום וזה בעצם די הורס. כתבתי מכחב הביתה ולגברת לפני איזה ימים, וכבר מזמן לא קיבלתי מהבית מכתב, כמעט שבועיים, הם שם כתבנים לא יותר גדולים מאשר אני פה ובעצם אין להם זכות לדרוש ממני לכתוב יותר בזמן שהם בעצמם לא כותבים. מעדילה לא קיבלתי מכתב כבר המון זמן חדשים בשב, וקיבלתי ממנה רק גלוית שנה

טובה שזה אות החיים היחידים שהיא הראתה, צריך לגשת פעם לחפש אותה בתל אביב, אף כי אין הרכה סיכויים שהיא תהיה שם, היא עברה לנגב הארסית והיא בכלל יודעת להסתדר טוב ולהשיג את כל מה שהיא רוצה. אתחיל בערב דבקתי אל כת אחת שעובדת פה במסגרת המרחב וקשקשתי אתה די הרבה. אמרתי קצת שטויות, אבל לא יותר מדי כך שזה לא היה נורא כלל. הילדה ההיא היא די חביבה אבל הרבה סיכויים אין, כי להגיד את האמת אני עדיין אינני יודע איך ניגשים לענין, בזאת נוכחתי כבר כמה פעמים בזמן האחרון, מעליש ככה זה, אני עוד מקוה ללמוד משהו במשך הזמן, אבל אם זה ילך בטמפו כזה אז זה יהיה חלש עד למאד. היום הייתי ביהופיץ עם אהרון ולמדתי שיעור טוב. אני זלזלתי יותר מדי בתותחים, ועכשיו אני רואה שתותחים בריאים כעלי פגז חודר ומתפוצץ אחרי שהיו יכולים לעשות חרבון עצום, בכל אופן כתעלה הם לא מסוכנים יותר מאשר בעלי ה-25. ביום חמישי נהרג שם יצחק גרד המסכן (בעצם השד יודע אם הוא כ"כ מסכן) ועוד יש שם מוח ודם שפוך בחדר המפקדה, זה כנראה עשה לו כהראש קציצה וזה די זיפס. בהתחלה הדם עשה עלי רושם, אבל זה כבר עבר. בהלוויה לא הייתי ואני דוקא מבסוט מזה שהייתי אז בתצפית. בכלל אני שונא נורא סינימות כאלה, ועד ככמה ששמעתי עשו שם סצנות איומות, וטוב שלא הייתי. קצין התרבות הדרק שלנו עשה עליו הספד מחורבן שהיה שנה בעדו נעל בראש, בכלל הוא דרק ונודניק גדול התרבותניק הזה. החברה פה היו מדוכאים קשות אחרי המקרה אבל זה כבר עבר. הם בכלל זונות גדולים, הם יושבים ודנים ומתוככים שעות איך להתאבל על חבר שנהרג, במקום ללכת לפי השכל הישר ולעשות כל אחד לפי הרגשתו. דרך אגב היום נתתי להם המלצה רעה למדי אצל מייק ונראה אם הן יתרשם מזה או לא. יכול להיות שיש לי עליהם דעות קדומות ושבכלל אני לא סובל אותם, אבל בכל אופן אני חושב שלפחות בחלק אני צודק, אם לא ביותר מזה. נדמה לי שזה בערך כל מה שהיה לי לכתוב בשביל היום. לא תיארתי לי שזה יהיה כל כך הרבה אבל אני דוקא מבסוט כי היומן הזה יכול להיות פעם שנה משהו בשבילי או אולי גם בשביל אחרים, בכל אופן אני כמעט בטוח שזה יהיה מענין למדי לקרוא בעוד שנים אם לא אמות עד אז, השד יודע מה יהיה אתי ועכשיו שלום ולהתראות ולילה טוב. רק עוד דבר אחד חשוב נורא שכחתי, קיבלתי מצבי יבלת, את הכובע האוסטרלי שלו והיום כיבסתי אותו ונתתי לו להתיבש עם שולים מעוגלות,

ועכשיו יש לי כובע כמו של קאובוי אמיתי, עם שרוך וחרוז בשביל לקשור ועם כל היופי, בכלל נהייתי גנדרן איום בזמן האחרון ואני מביט יותר פדי בראי, יחי הרושם וזה הכל, ליל מנוחה. נזכרתי גם שרציתי לכתוב שהחברה מעריצים הם את מייק, כמו ילדים, אני חושב שהם פצים גדולים, הוא בחור מצוין ואני מעריך אותו מאד בגלל זה שהוא לא יודע קונצ'ים, אבל לא צריך לעשות ממנו אליל כמו שהם עושים. בימים האחרונים אני עצל נורא ולא קם לארוחת בוקר ועוד רעש אני אעשה בנקרוט. בגלל השק"ם, ואני רבזבז על חשבון המשכורת הסמנה של החודש הבא יהיה לי בשת שלש וחצי וזה היא הכיף, כי אוכל לחיות על חשבון עצמי. אני עכשיו מקוה שזה באמת באמת הכל אף על פי שאני כעצם צריך למלא עוד שתי סורות בכדי לגמור את הדף עכשיו אני באמת מסיים ולילה טוב על כולכם.

יום שני 1/11 כבר מזמן לא כתבתי משהו אבל עכשיו אני חושב שאני אמלא את החסרון ואכתוב חמאל שלם, כי יש הרבה צרות והרבה מה לכתוב. בזמן האחרון לא היו הרבה חדשות. לפני שבוע יצאנו למיקוש ואני עבדתי שם קשות, והרמנו איזה אוטו בריא עם ערבים. את המוקש שמנו כלילה והוא עף רק למחרת אחר הצהריים, וכל היום היינו מתוחים לדעת מה קרה, וכששמענו שזה עף אז פשוט צהלנו מרוב שמחה. זה היה לי קצת משונה לחשוב איך שאנחנו שמחנו על הרג של אחרים, אבל למעשה זה לא היה איכפת לי במיל. ביום השישי יצאנו להשמדת עמדה. זה היה ג'וב מסוכן למדי אבל לרזלנו לא קרה כלום. הצלחנו להגיע עם כתה שלמה עד מרחק 20 מטר אבל רצח גדול לא עשינו. באותו ערב היתה לי תאווה רצח משונה, והייתי מוכן ואני מוכן גם כעת להלביס מישהו על כידון בדם קר בהחלט. בכלל אני נהייתי אדיש לסכנות במאה אחוז, זה לא נוגע לי בכלל ואני לא מתרגש מהעסק אפילו לא במיל. בשבת בצהריים יצאתי לחופש לת"א ומצאתי שם את עדילה עם אלחנן. ישבתי שם וצי'יזבטתי קצת, אח"כ הלכנו למסעדה והסתלקנו מבלי לשלם, ואח"כ עזבתי אותם לבד ולא הצטערתי על זה הרבה. הגברת רצתה שאני אסחב אתם הלאה, אבל לי לגמרי לא היה כיף להיות רגל שלישיית של פרימוט ולכן הסתלקתי, ואני מסתכנע שאילו לא הייתי עוזב, אז בסוף הייתי מראש עוד יותר רע מאשר הרגשתי. בכלל הפגישה אתה לא עשתה עלי הרבה רושם, אבל בכל אופן יש לי עוד

הרבה כסף לפגוש אותה בהזדמנות. זה בערך הכל על הולדת הביקור בתיא היה אחרי הכל לגמרי לא רע, עשינו טריק וברחנו ממסעדה בלי לשלם ובכלל היה די נחמד, אבל כששבנו התחיל הזקן לצעוק שאנחנו מנצלים את החופש לרעה כי שבנו בעשר ואז התחיל הציוורוח. בכלל יש לנו דעה שרוצים לדפוק בצבא הרבה, בולשיט עכשיו אחרי הקרבות, כי בזמן הקרבות לא היה להם זמן בשביל זה, כל העסק עם ההצדעות, וכל הגזרות החדשות לבקרים שגוזרים על הצבא מראים את זה וזה סקנדל איום, אני לא אצביע לחיים לוי שעזב מחלקה בשירה או לאיזה רסיג כלב שנולד כשביל לעשות צרות. בכלל החברה תוך כל הויכוחים והדיבורים יצרו בי איזה גאווה עצמית, כי לעצם העניין אולי מגיע לי משהו, כי אני מסכן את העור שלי יותר מאשר כל אחד אחר במחלקה שלנו, ואני כבר לגמרי לא מרגיש את הסכנה ואני כבר אדיש לזה כמו קרש. השד יודע למה לי כל הסכנה הזאת, למעשה אני לא מפחד מפני שאני לא חושב על זה, ואולי מפני שאין לי מה להפסיד, אני לא חושב על אף אחד יותר מדי חזק, והכל לא נוגע לי הרבה, אני יודע שבבית יהיה רע מאד אם אהרג, אבל אני לא חושב על זה ולא לוקח את זה בחשבון, חברה אפשר לומר שאין לי ואני לא אוהב או שונא אף אחד באופן מיוחד, מטרה מיוחדת בחיים גם כן אין לי, כך שלמעשה אין לי בשביל מה לחיות וממה לפחד, זה דבר סרגי למדי, אבל זאת כנראה עובדה, אין לי שום דבר מיוחד בחיים ולכן לגמרי לא איכפת לי אם לא אחיה, ואולי זה שם יהיה הרבה יותר טוב בשבילי ואולי זאת היא הסיבה האמיתית שאני רץ אל כל ג'וב, או שזה פשוט רצון של ילד כדי לספק את הסקרנות. הצרה אתי היא אולי שאין לי בית ואין לי מה לעשות עם עצמי, לפעמים אין לי פשוט כסף לצאת לחופש, כי אני יודע שזאת תהיה הסתובבות ללא תכלית וללא טעם בשבילי. אני לא משוכנע שביקור בבית ישנה את המצב במשהו, יש אתי עוד צרה אחת, שאני לא חושב שהמצב ישתנה בעתיד, וגם איבני עושה שום דבר בכדי לשנות אותו. אתמול דיברתי קצת עם צבי והוא עורר בי איזה רגש משונה של רחמנות על עצמי אף על פי שזה בעצם לא מגיע לי, כי לא כל כך רע לי. כל מה שכתבתי פה יכול להיראות למישהו כמגילת היאוש הגדולה, אבל זה לגמרי לא נכון. אני לא מיואס כלל, או בכל אופן איבני מרגיש בזאת. זה יכול להיות מגילת האדישות הגדולה. אני איזה מין יהודי מסובף, אדיש לכל העולם ולעצמי

גם יחד, ולא איכפת לי כמעט מכלום, ומכיון שיש לי הרכה פנאי והרכה שכל מנתח, אולי הרבה יותר מדי, אני הולך ומנתח באכזריות קרה את עצמי עם מעשי עד היסוד בלי בושה ובלי קונצנים. אני יודע דבר אחד יש לי כנראה רגש נחיתות החודר עד היסוד, אף על פי שיש לי מספיק שכל להסתירו מעיני רוב האנשים. אני חושב שמעיני הילדה שלי זה לא נעלם לגמרי, ואם היא לא ראתה בכלל כלום אז היא טפשה ומתוך רגש מסובך זה, שהשד יודע או למעשה אולי גם אני עצמי יודע כיצד הוא נתקע אלי, נובעים כל המעשים והמחשבות שלי וגם עצם הכתיבה הזאת. בעצם אולי אסור היה לי לכתוב את כל המגילה הזאת, אבל פעם לתמיד גיליתי את הקלפים בפני עצמי והעליתי את זה על הניר בלי בושה ככה שזה גמור ומוחלט, אולי זה דבר רוצח וחורש ומשמיד אבל זה קיים וככה זה, ויכול להיות שאפטר מזה רק כשאגמר ויכול להיות שזה יעבור עוד לפני כן כי קצת כבר עבר אולי. בכל מה שכתבתי עכשיו יש אולי הרבה מליצות שדופות אבל זאת היא כנראה האמת הערומה בלי מחסום וקונצנים. עכשיו אני מסיים אף על פי שלמעשה יש לי עוד מה לכתוב, אבל לא אכתוב יותר כרגע אולי בערב כי אינני מרגיש טעם להמשיך אחרי מה שכתבתי לפני כן. זהו.